



မြေလတ်ဖောင်ဖြင့်သူ
ရေနည်းငါးတစ်ကောင်၏
ဘဝအားမာန်
လူငယ်လူရွယ်ဆိုင်ရာအက်ဆေးများ

ရေနည်းငါးတစ်ကောင်၏ ရေပျော်ငါး ရေမော်ငါး သန်းပေါင်းများစွာ

ဆရာ့ကို ‘မျက်နှာကြောတင်းသူ’အဖြစ် တချို့က လန့်ကြတယ်။ တချို့ကျ ‘ဆရာ့မျက်နှာက ပြုံးလိုက်ရင် လှပါတယ် ဆရာ’တဲ့ ။ တချို့ကလည်း ‘ဆရာရယ်...နည်းနည်းလေးဖြစ်ဖြစ် ပြုံး လိုက်စမ်းပါ’တောင်းဆိုကြတယ်။

ကျွန်တော်ကတော့ ဆရာ့ကို မျက်နှာကြော တင်းသူရယ်လို့ မလန့်၊ ပြုံးလိုက်ရင် လှတယ်လို့ လည်း မထင်၊ နည်းနည်းလေး ပြုံးလိုက်စမ်းပါလို့ လည်း မတောင်းဆို။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ဆရာက အလိုလို လှနေသူပင်။

ဟုတ်ပါတယ်၊ ဆရာရင်ထဲက ကဗျာဓာတ်တွေဟာ ပွင့်အန်လျှံကျပြီး ဆရာ့မျက်နှာမှာ ထင် ဟပ်နေတာကို ခံစားသိမြင်နေရတာမို့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ အလိုလိုလှနေတာ။ ကျွန်တော်ပြောတဲ့ ‘အလိုလိုလှ’ဆိုတာက မင်းသားချော လှတာမျိုးမဟုတ်၊ ကဗျာရနံ့ ထုံသင်းနေတဲ့ ကဗျာအလှကို ဆိုလိုတာပါ။

အဲဒီတော့ တင်းနေတဲ့ မျက်နှာကြောထဲမှာ ကဗျာဓာတ်ကို တွေ့ရတယ်။ ပြုံးနေရင်လည်း ကဗျာရနံ့လေးတွေ လွှမ်းနေတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ဘာသာသူ မျက်နှာကြောပဲ တင်းတင်း၊ နည်းနည်း လေးပဲ ပြုံးပြုံး၊ ရှစ်

ခေါက်ပဲချိုးချိုး‘အလိုလိုလှ’နေတဲ့ ကဗျာဓာတ်က လွမ်းပတ် သိုင်းခြုံထားလိုက်တဲ့ အခါ ပကတိအလှဟာ ထွန်းတောက်နေတော့တယ်။

(ခ)

စကားမစပ် ပြောရဦးမယ်၊ ကဗျာဆရာ ကိုရုပ်ဆိုးကြီးတချို့ တွေဖူးတယ်။ သူတို့ ဟာ ‘ပင်လယ်ဓားပြ’လို့ (ကွယ်ရာမှာ) ပြောရလောက်အောင် ရုပ်ကြမ်းတယ်၊ မျက်နှာချင်းဆိုင် စကား မပြောရဲလောက်အောင်လည်း တင်းတင်းမာမာ ပြတ်ပြတ်ရှုရှု ရှိလှတယ်။ အဲဒီ ကိုရုပ်ဆိုးကြီးတွေနဲ့ စတင်တွေ့ဆုံရမယ် ဆိုစဉ်တုန်းက ကျွန်တော့်ငယ်ခမျာ ရင်တုန်ပန်းတုန်နဲ့ လက်ဖျားခြေဖျားတွေ အေးနေတယ်။

ဒါပေမဲ့ စကားတစ်ခွန်း နှစ်ခွန်း ပြောမိလိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ တည်ငြိမ်အေးချမ်းပြီး ခန္ဓာကိုယ်ဟာလည်း နွေးထွေးခဲ့ထည်သွားတယ်။ အဲဒီ ပင်လယ်ဓားပြ ကဗျာဆရာကြီးတွေဟာ ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့ ထာဝရအလှပိုင်ရှင်ကြီးတွေ ဖြစ်သွားကြတယ်။

ဘာကြောင့်လဲ၊ သူတို့ ရင်ထဲက ကဗျာဓာတ်တွေဟာ ကျွန်တော့်သန္တာန်ကို လွမ်းပတ်သိုင်းခြုံ သွားလို့ ပဲ။ သူတို့ ပြောလိုက်တဲ့ စကားသံတွေထဲမှာ ကဗျာလိပ်ပြာလေးတွေ ပျံဝဲနေတယ်။ သူတို့ ကြုတ်ထားတဲ့ မျက်မှောင့်ထဲမှာ ကဗျာအလင်းတွေ ထွန်းလင်းဖြာနေတယ်။ သူတို့ တင်းတင်းစေ့ ထားတဲ့ မေးရိုးမြောင်းမြောင်းကြီးတွေထဲမှာ ကဗျာအားမာန်တွေ ပြည့်တင်းနေတယ်။ သူတို့ ဝှေ့ယမ်း လိုက်တဲ့ လက်ရုံးတွေကြားမှာ ကဗျာခွန်အားတွေ ရုန်းကြွနေတယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီပင်လယ်ဓားပြ ကဗျာဆရာကြီးတွေဟာ ကျွန်တော့်ဘဝ

နှလုံးသားစင်မြင့်ထက်က အလှဘုရားကြီးတွေ ဖြစ်သွားကြ တယ်။

‘ဒါဆို ကဗျာဆရာတိုင်းဟာ ခင်ဗျားနှလုံးသား စင်မြင့်ထက်က အလှ ဘုရားကြီးတွေချည်းပဲ ပေါ့’လို့ မေးလာရင် အင်မတန် ကျေးဇူးတင်မိမ ယ်။ ကျွန်တော်ဖြေချင်လှတဲ့ အဖြေစကားကို ဖြေခွင့် ရအောင် ဆောင်ကြဉ်းပေးလို့ ပဲ။

(ဂ)

ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော့်ဘဝ နှလုံးသားစင်မြင့်ထက်က အလှဘုရားကြီးတွေဟာ ‘တစ်’ ဂဏန်းနောက်မှာ ‘သုည’ထိုးရလောက် အောင် ရေတွက်ခြင်းငှာ မစွမ်းသာသေးပါဘူးလို့ ရိုးရိုးလေးပဲ ဖြေပါရ စေ။ ဒီအဖြေမှာ ‘စကားချပ်’ထည့်ဖြေရရင် ‘တစ်’ဂဏန်းနောက်မှာ ‘သု ည’နှစ်လုံးထည့် နိုင်လောက်အောင် ပဏာမ စာရင်းကောက်ထားတာကို ပြောရမယ်။

ဒီလိုလေ၊ နံနက် ဝေလီဝေလင်းမှာ ကလေးတစ်သိုက် ခရေပန်း ကောက်ထွက်ကြတဲ့ အခါ ခရေပင်အောက်လည်း ရောက်ရော အလှအ ယက် ကောက်ကြတယ်။ အိမ်ပြန်ရောက်လို့ နံနက်ခင်း အလင်းရောင် အောက်မှာ ကောက်လာတဲ့ ခရေပန်းလေးတွေကို ရွေးသီတဲ့ အခါ နွမ်း တဲ့ ပန်းက နွမ်း၊ ကြေတဲ့ ပန်းက ကြေနဲ့ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် အပွင့်က လေးတွေ သိပ်မကျန်တော့ဘူးဆိုတာ ခရေပင်အောက် ပန်းကောက်ဖူး သူတိုင်း ကြုံဖူးကြပါလိမ့်မယ်။

ကျွန်တော်လည်း ခရေပင်အောက် ပန်းကောက်သူပမာ နှလုံးသားစ

င်မြင့်ထက်မှာ တင်ထား ဖို့ အလှဘုရားကြီးတွေကို ဝေလီဝေလင်း မှုန်
တိမှုန်ဝါးအမြင်နဲ့ လောဘတကြီး ရွေးချယ်လိုက်တဲ့ အခါ‘တစ်’ဂဏန်း
နောက်မှာ ‘သုည’နှစ်လုံး ဖြစ်သွားတယ်။ နံနက်ခင်းအလင်းရောင် ပျို့
လာတော့ နွမ်းတာလေးတွေဖယ်၊ ကြေတာလေးတွေထုတ်နဲ့ လုပ်လာလို
က်တာ သတိရလို့ စင်မြင့်ပေါ်လည်း လှမ်းကြည့်လိုက်ရော‘တစ်’ရော‘သု
ည’နှစ်လုံးပါ မရှိတော့ဘဲ ဂဏန်းကြီးတစ်လုံးသာ ကျန်တော့တယ်။

အလို...အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ။ ဘယ်လို ဖြစ်တာပါလိမ့်။

အကယ်စင်စစ် ပြောရမယ်ဆိုရင် ထီးသံနန်းသံ မပါ၊ ဒွတ်ဒက်ရွတ်ရှု
က်ကလည်း နတ္ထိ၊ ပညာရှင်တို့ သုံးနှုန်းတဲ့ အဆင့်မြင့် ဝေါဟာရတွေဆို
တာက ဗလာ၊ တောတွင်းသား တစ်ယောက်ရဲ့ စာမျှသာဖြစ်တဲ့ ‘ခပ်သေး
သေး လက်ရေးလေး’အပေါ်မှာ အတွေးမချော်လောက်ဘူး ထင်ပါတယ်။

(ဃ)

တကယ်တော့ ‘ကဗျာ၊ ကဗျာဆရာ ကိုရုပ်ဆိုးကြီး၊ အလှဘုရားကြီး’
စတဲ့ စကားလုံးတွေဟာ ကိုယ်စားပြု နိမိတ်ပုံတွေပဲ ဖြစ်ပါတယ်။
ဒါကြောင့် တစ်မတ်ပေးပြီးဝယ်ရင် တစ်မတ်ဖိုးရမှာ ဖြစ် သလို တစ်ကျ
ပ်ပေးပြီး ဝယ်ရင်တော့ တစ်ကျပ်ဖိုး ရမှာ ပေါ့။

အဲ...‘အလိုလိုလှနေသူ’ဆိုတာကတော့ ကိုယ်စားပြု မဟုတ်ပါဘူး။
နည်းနည်းလေးပဲဖြစ်ဖြစ် ပြုံးလိုက်ရင် လှသွားမှာ သိပေမယ့်
မျက်နှာကြောခပ်တင်းတင်းနဲ့ သာ ခပ်များများ တွေ့ရတတ်တဲ့
‘ဆရာမြေလတ်မောင်မြင့်သူ’ကို ပြောတာပါ။

‘ကိုယ့်မေတ္တာကို ×× ပေးအပ်သည် ကလဲ့လို့ ×× ဘာဆိုတာမှ ×× ပြန်လည်မမျှော်လင့်ပါ ဘူးကွယ် ××’ ဆိုတဲ့ အဆိုတော် မျိုးမြင့်လေးရဲ့ သီချင်းကို ဌာန်နဲ့ ကရိုဏ်းနဲ့ ကြွေသွားလောက်အောင် ဆိုပြတတ်တဲ့ ဆရာမြေလတ်မောင်မြင့်သူဟာ မျက်နှာကြောတင်းပေမယ့် နှလုံးသားမတင်း ဘူးဆိုတာကတော့ သေချာပါတယ်။

ခက်ထန်တင်းမာခြင်းကင်းတဲ့ နှလုံးသားနဲ့ ‘ရေနည်းငါးတစ်ကောင်၏ ဘဝအားမာန်’ အက်ဆေးစာစုများကို ရေးသားပြုစု ခဲ့လိမ့်မယ်ဆိုတာ ကလည်း မမှားနိုင်တဲ့ ယူဆချက် ဖြစ်ပါတယ်။ သူ့စာတွေထဲမှာ ထင်ထင်လင်းလင်း ရေးသားချက်တွေအရ ဆရာမြေလတ်မောင်မြင့်သူဟာ လူငယ် ဘဝကို ‘အောင်ပွဲသို့ ချီရာဝယ်’ စိတ်ဓာတ်နဲ့ ကြိုးစားရုန်းကန် ခဲ့ရသူဆိုတာ သိမြင်ခွင့်ရပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ‘အမိမဲ့သား ရေနည်းငါးလေးတွေဘဝ’ မှာ ရုန်းကန်နေကြရရှာတဲ့ လူငယ်လေးတွေ အောင်ပန်း ဆွတ်ခူးနိုင်ရေးအတွက် သူ့ဘဝခါးခါးတွေကို စတေးပြီး ဒီစာတွေကို ရေးလိမ့်မယ် ဆိုတာကလည်း အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်နိုင်ပါတယ်။

(င)

တချို့နေရာတွေမှာ ဘဝခါးခါး အသည်းနာနာ ချစ်လျက်ဖြင့် အကြင်သာတဲ့ ဘဝပုံရိပ်တွေကို မျှဝေတဲ့ အခါ လက်ခံသူရဲ့ ဘဝအတွေ့အကြုံ အတိမ်အနက်အရ ‘ခပ်ရှုရှု’ ဖြစ်နိုင်ပေမယ့် ဘဝစာမေးပွဲ အတွက် အနီးကပ်ပို့ချချက်အဖြစ် မှတ်စုကလေး တေးထားလိုက်ရင် မမှားလောက်ပါဘူး။ မထင်မှတ်ဘဲ မေးခွန်းတိုးသွားတဲ့ အခါ အောင်မှတ်အတွက် အ

ထောက်အကူဖြစ်တာပေါ့။

ဘာပဲပြောပြော ဆရာမြေလတ်မောင်မြင့်သူ တစ်ယောက် အပြီးဝေ
ဆာ ဘဝပဒေသာကြီးမှာ ရေနည်းငါးတစ်ကောင်၏ ဘဝအားမာန်တွေ
ကနေ ရေပျော်ငါးတစ်ထောင်၊ တစ်သောင်း၊ တစ်သိန်း၊ တစ်သန်း ဂဏ
န်းတွက်ရေ မစွမ်းသာလောက်အောင် ရှေ့ဆောင်လမ်းပြ လက်တွဲခေါ်
ယူနိုင်ပါစေလို့ ဆန္ဒမွန် ပြုလိုက်ရပါတယ်။

မေတ္တာရည်လျက်
တက္ကသိုလ်တင်ဟန်ကျော်
၁-၁၁-၂၀၁၅

ရေနည်းငါးတစ်ကောင်၏ ဘဝအားမာန်

(၁)

ကဗျာဆရာ၊ စာရေးဆရာက 'ရေနည်းငါးတစ်ကောင်၏ ဘဝအားမာန်'ဟု အနွတ္တသညာ သတ်မှတ်သည် ။ စင်စစ်အားဖြင့် အမည်သညာ ခေါ်စရာကို အဓိပ္ပာယ်အပြည့်အစုံ သတ်မှတ်ခေါ်ဆိုရ လျှင် 'မိုးခေါင်တဲ့ အမေ့ရွာက ရေနည်းငါးတစ်ကောင်၏ ဘဝအားမာန်'ဟု ဆိုမှ ပြည့်စုံနိုင် ပါလိမ့် မည်။

ဆရာမြေလတ်မောင်မြင့်သူက သူ့အက်ဆေးများကို 'လူငယ်လူရွယ်နှင့် သိမှုမင်္ဂလာ'အပါဝင် လူငယ်ဆိုင်ရာ အက်ဆေး(၁၂)ပုဒ်နှင့် အခြားခေါင်းစဉ်ကွဲ အက်ဆေး(၇)ပုဒ်ကို စုစည်းထား သည် ။

(၂)

'လူငယ်လူရွယ်နှင့် သိမှုမင်္ဂလာ'တွင် ထိုစာရိတ္တကောင်းမှ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ အခြေခံခိုင်သော လူဖြစ်လာလျှင် အသိတရားလည်း အလိုလို ထွန်းကားလာမှာ သေချာသည် ။ အသိတရားရှိသော လူသည် မင်္ဂ

လာရှိသော လူလည်း ဖြစ်ပါသည် ဟု ဆရာက မှတ်ချက်ပြုထားပါသည်

။

‘လူငယ်လူရွယ်နှင့် နိဝါတမင်္ဂလာ’တွင် လောက၌ နိဝါတ တရားထွန်းကားလျှင် ဂါရဝတရား ပြန့်ပွား၏။ ဂါရဝတရား ပြန့်ပွားခြင်းက အကြီးအငယ် အရွယ်မရွေး၊ အနိမ့်အမြင့် အဆင့်မရွေး မေတ္တာတေးတို့ဖြင့် ကူးလူးတုံ့ပြန်ကာ ဗြဟ္မဝိဟာရတရားတွေ စည်ပင်လာမှာ သေချာသည် ဟု တိုက်တွန်းထားသည် ။

‘လူငယ်လူရွယ်နှင့် ငါမကြောက်’တွင် မကြောက်တရား သို့မဟုတ် မကြောက်စိတ်သည် မွေးရာပါဗီဇက ဖြစ်ထွန်းလာတာရှိသလို၊ ကြောက်စိတ်မှ တစ်ဆင့် မွေးယူရတာလည်း ရှိသည် ။ ပဉ္စာ ဝုဒ္ဓမင်းသား၏ ပွဲတွေ့ကဗျာဖြင့် မှတ်ချက်ပြုသည် ။

‘လူငယ်လူရွယ်နှင့် သတ္တိဂုဏ်ရည်’တွင် လုပ်ရဲတိုင်း သတ္တိမဟုတ်၊ စွန့်ရဲတိုင်း သတ္တိမဟုတ်။ စစ်မှန်သောသတ္တိနှင့် မိုက်မဲခြင်း၊ မိုက်ရဲခြင်းတို့တွင် ကွာခြားမှုရှိသည် ဟု ခွဲခြားပြထားသည် ။

‘လူငယ်လူရွယ်နှင့် ပေါ့ပေါ့ဆဆ’တွင် အနာဂတ်ကို ပိုင်စိုးမည့် လူငယ်လူရွယ်တို့ အနေနှင့် မိမိတို့ လျှောက်လှမ်းရမည့် ပန်းတိုင်အတွက် အဟန့်အတားဖြစ်စေသော မေ့လျော့ပေါ့ဆမှုမျိုး မဖြစ်အောင် သတိဆောင်တတ်ဖို့ လိုသည် ဟု နှိုးဆော်ထားသည် ။

‘လူငယ်လူရွယ်နှင့် မရေးချ နသတ်မာန်’တွင် လူငယ်နှင့် မာန်တက်ရသော အကြောင်းရင်း များကို လေ့လာကြည့်သောအခါ အစွယ်ရှိသော သတ္တဝါက အစွယ်အားကိုးဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဦးချိုရှိသော သတ္တဝါက ဦးချိုအားကိုးဖြင့်လည်းကောင်း စသည် စသည် ရှိကြ၏ ဟု ဖွင့်ဆိုကာ ဂီတလှလင် မောင်ကိုကို၏ မရေးချ နသတ်မာန် သီချင်းလေးကို လှလှပ

ပ ရေးခြယ်သ၍ နိဂုံးသတ် ထားသည်။ ။

‘လူငယ်လူရွယ်နှင့် ထားရမည့်စိတ်’တွင် ကောင်းသောစိတ်ဖြင့် ပြောသမျှ ပြုသမျှတို့ သည် ကုသိုလ်စိတ် ထွန်းပ၏။ ဓမ္မနှင့်ယှဉ်၏။ မကောင်းသောစိတ်နှင့် ပြောသမျှ ပြုသမျှတို့ သည် အကုသိုလ်စိတ် ထွန်းပ၏။ အဓမ္မနှင့်ယှဉ်၏ ဟု ဝေခွဲပြသည်။ ။

‘လူငယ်လူရွယ်နှင့် အာဇာနည်စိတ်’တွင် စင်စစ် လူငယ်တိုင်းသည် အာဇာနည်ဖြစ်ခွင့်ရှိ သလို အာဇာနည်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ။ အာဇာနည်စိတ် မွေးတတ်ဖို့ နှင့် အာဇာနည်စိတ် မွေးနိုင်ခြင်း ပေါ်မှာ ပဲ မူတည်ပါသည်။ ။ အာဇာနည်စိတ် မမွေးနိုင်ဘဲနှင့်တော့ အာဇာနည် ဖြစ်ခွင့်မရှိတာ သေချာလှ ပါသည် ဟု ဖွင့်ဆိုသည်။ ။

‘လူငယ်လူရွယ်နှင့် ခွင့်လွှတ်ခြင်း အနုပညာ’တွင် နှလုံးသားရင့်ကျက်မှ ခွင့်လွှတ်အား ကောင်းမည်။ ခွင့်လွှတ်အားကောင်းမှ မေတ္တာတန်ခိုးထွားမည်။ မေတ္တာတန်ခိုးထွားမှ အရာရာ အောင်မြင်ခြင်းနှင့် လောကသာယာ ငြိမ်းချမ်းခြင်းသို့ ဆိုက်ရောက်နိုင်မည် ဖြစ်သည် ဟု ဆိုသည်။ ။

‘လူငယ်လူရွယ်နှင့် လျှောက်ရမည့်လမ်း’တွင် လောက၌ အကြီးဆုံးရန်သူသည် အကြောက် တရားဖြစ်သည်။ ။ ထိုအကြောက်တရားကို မကြောက်သူမှာ လူငယ်ပဲဖြစ်သည် ဟု ဆရာကြီးဝိမိုးနင်း စကားကို ကိုးကားသည်။ ။

‘လူငယ်လူရွယ်နှင့် ဓမ္မရေစင်တစ်ပေါက်’တွင် ဆရာမြေလတ်မောင်မြင့်သူ၏ စရဏတရားကို သာဓုခေါ်သင့်သလို၊ လူငယ်လူရွယ်နှင့် အဉ္စလီယဉ်ကျေးမှုတွင် လက်အုပ်ချီခြင်း မင်္ဂလာနှင့် ကန်တော့ခြင်းတန်ဖိုးကို လူငယ်တွေ ကွဲပြားစွာ သတိမူမိအောင်၊ အတုယူ

မိအောင် စေတနာနှင့် နှိုးဆော်ထားသည်။ ။

(၃)

‘ရေနည်းငါးတစ်ကောင်၏ ဘဝအားမာန်’တွင် ထွေးလေး ထွန်းရွှေ ခေါ် ဦးတေဇဝန္တ၊ ဆရာတော် ဦးကလျာဏ၊ ဒွေးလေးခင်စော၊ စတန်းမှ မအောင်သော မွေးစားအစ်မ မမနွယ်၊ ၁၉၆၇ ခုနှစ်တွင် ဟိုက်စကူး ဖိုင် နယ်အောင်သည် ။ ရန်ကုန်ဘဆွေနှင့် တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင် ကြိုက်သည် ။ ၁၉၇၀ ပြည့်နှစ်တွင် ဆယ်တန်းအောင်သည် ။ ပန်းချီဆွဲသည် ။ စာရေး သည် ။ ၁၉၇၃ ခုနှစ်တွင် ငွေတာရီမဂ္ဂဇင်း၌ ‘နွေစေတနာ’ကဗျာပါသည် ။ ၁၉၈၇ ခုနှစ်တွင် ကြက်တောင်စည်းနဲ့ မစံပယ် စာအုပ်ဖြင့် အမျိုးသား စာပေဆု ရခဲ့သည် ။ မဟာဝိဇ္ဇာတက်ချင်စိတ်ကို စွန့်၍ စာပေနယ်သို့ ခြေစုံပစ် ဝင်သည် ။ ရေနည်းငါးတစ်ကောင်၏ တိုက်ပွဲကျော် ပုံရိပ်များ ။

‘အစ်ကိုဆိုတာ အဖေနဲ့သင်းမှ လှတာ’မှာ ကဗျာဆရာ လူနှင်းချို(မတ္တရာ)၏ ငါ့အစ်ကို တနင်္လာသားကြီးနှင့် ပတ်သက်သော ခံစားမှုကို နှစ်သက်သည် ။

‘အဖြောင့်ကြိုက်သူ’တွင် ဖြောင့်နှင့်ပတ်သက်၍ မြန်မာဝေါဟာရအဘိဓာန်တွင် နာမဝိသေ သနအဖြစ် မကောက်ကွေ့သော၊ တည့်သော၊ မှန်ကန်သော၊ ချောမောပြေပြစ်သောဟု ဖွင့်ဆိုထားပါ သည် ။ သကြားခဲ အကျိုးအကြေတွေကို အိမ်မှာ လာ၍ နှိုက်ယူသော အဖေကို ‘ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း သိတာမို့ မကြိုက်တာဗျ၊ အဖေ ယူချင်ရင် ဈေးထဲက ဆိုင်မှာ သွားယူပါဗျာ’ဟု အငေါ်တူး လိုက်ပုံကို သဘောကျသည် ။ ရင်ပေါင်စာငါးအိုးကပ် မဖြစ်စလောက်လေး အပိုဝယ်စားမိတာနှင့် မကာမိ

အောင် မလှရီ အပြောခံရသည် မှာ အတုယူဖွယ်ဖြစ်သည်။ ။

‘မှုန်ပြာရီဆောင်းရက်များ နှင့် အမေတုတ်ချက်အလွမ်း’ထဲက သားခြောက်ယောက်မွေးသော အရိုက်ကြမ်းသည့် အမေဒေါ်အေးကို တော့ မှတ်မှတ်ရရပါပဲ။ ‘သားသမီးကိုချစ်ရင် အိပ်နေတုန်းမှာ ဝအောင် နမ်းရတယ်အေ’ဟူသော စကားမှာ မှတ်သားလောက်သည်။ ။

‘ကျေးဇူးဆပ် အက်ဆေးတစ်ပုဒ်’တွင် ကျေးဇူးသိသူ နှလုံးသားက ပေါက်ဖွားလာသော ငခင်ညို၏ ဆင်ခြင်တုံတရားမျိုးကိုမူ ကျွန်တော်တို့ တစ်သက်စာ နှလုံးသွင်းဖို့ ကိုတော့ သိကောင်းမှ သိလိမ့်မည် ထင်သည်။ ။ မဏိရတနာပုံကျမ်းလာ ဘုရားအလောင်း ခေါက်ရှာငှက်နှင့် ဒေဝဒတ် အလောင်းခြင်္သေ့တို့ ဇာတ်လမ်းတွင် ကျေးဇူးမဲ့သောခြင်္သေ့ မျက်စိနှစ် လုံး ကန်းခဲ့ရပုံက မှတ်သား စရာ။

‘ထို့ကြောင့် အလင်းဆုံးကြယ်ကို လူငယ်ဟု ခေါ်သည်’တွင် ဤသို့ ဆိုလျှင် ကျွန်တော်တို့ လောကကို ကိုယ်ထင်ပြမည့် အနာဂတ်ရှုခင်းသည် သက်တံရောင်စုံနှင့် ပြိုင်တူလင်းကာ၊ ကြယ်သစ် တေးသီချင်းကို ပြိုင်တူဟစ်ကြွေးဖြစ်ရမည်ဟု မုချယုံကြည်သည်။ ။ ထိုအခါ ကောင်းကင်မှာ လည်း နာမည်ကိုယ်စီနှင့် ကြယ်အလင်းတွေ တောက်ကြွားနေပေလိမ့်မည်ဟု ကြယ်ကိုအဓိပ္ပာယ်ဖော်ပြ ထားသည်။ ။

‘မေတ္တာအတွေးနဲ့ ရေးတဲ့ စာ’တွင် မေတ္တာအမျိုးအစားတွေကို အကိုး အကားနှင့်ဖွင့်ဆိုပြရုံ မျှမက မေတ္တာ၏ တန်ဖိုး၊ မေတ္တာ၏ တန်ခိုးနှင့် မေတ္တာ၏ သတ္တိတို့ ကို သိစရာ၊ မှတ်စရာဖြစ်အောင် တင်ပြထားပုံက လေးနက်သည်။ ။

ဆရာမြေလတ်မောင်မြင့်သူသည် ကဗျာများ စွာရေးခဲ့သလို အက်ဆေးခေါ် ရသစာတမ်းများ ကိုလည်း တရှိုက်မက်မက် ရေးသည်။ သူ၏ ကဗျာများ စွာကို ကျွန်တော် ကြိုက်နှစ်သက်သလို အက်ဆေးများကိုလည်း အများ စုကြိုက်မိသည် ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာ၏ အကြောင်းသင့် အကျိုးသင့် စာဖတ်သူလက်ခံချင်လာအောင် တင်ပြထားပုံက ချောမွေ့သည်။ နားသာသည်။ နှစ်သက်ဖွယ်ဖြစ် အောင် မေတ္တာသင်းပါသည်။

ဆရာမြေလတ်မောင်မြင့်သူက ‘လူငယ်လူရွယ်’နှင့်အမည်တပ်သော အက်ဆေးစာစု (၁၂)ပုဒ် သည် သူ့အရေးအရာ၊ သူ့ဂုဏ်အလျောက် အရေးရောက်သော သုတိဩဘာ မင်္ဂလာတွေပဲဖြစ်ပါသည်။ လူငယ်၏ အနာဂတ်ကို ရွှေချသော သာဓုခေါ်ဖွယ်ရာကောင်းသော လုပ်ရပ်ဖြစ်ပါသည်။

အမှန်ဆိုရလျှင် ဆရာမြေလတ်မောင်မြင့်သူ၏ ‘လူငယ်လူရွယ်’နှင့် အမည်တပ်ထားသော အက်ဆေးစာစုများ ထက် ‘မှုန်ပြာရီဆောင်းရက်များ နှင့် အမွေတုတ်ချက်အလွမ်း’လိုမျိုး၊ ‘ကျေးဇူး ဆပ် အက်ဆေးတစ်ပုဒ်’လိုမျိုး၊ ‘ရေနည်းငါးတစ်ကောင်၏ ဘဝ အားမာန်’လိုမျိုး စာတမ်းများကို ကျွန်တော်အတ္ထု နောမတိအရ ပို၍ စွဲလမ်းနေမိသည်။

ငယ်ဆရာ ဦးကလျာဏ၊ သူငယ်ချင်း လူပျံတော်စိုးမြင့်၊ အရိုက်ကြမ်းသော သားခြောက် ယောက်အမေ အမေအေး၊ ဒွေးလေးခင်စော၊ သကြားခဲအကျိုးနှိုက်ယူသော အဖေ၊ မမ မလှရီ၊ နေနတ်သားစာသင်တိုက်၊ ဆာပါကျောင်း။ ကျွန်တော့်အာရုံတွင် အခုံအမင် နှစ်သက်သော အာရုံများ ဖြစ်သည်။ ဘယ်တော့မှ မပျောက်ပျက်နိုင်သော စွဲမက်သော အာ

ရုံများ ဖြစ်သည် ။ ‘သောမနဂ္ဂသဟာ ဂုတ်၊ လက်ဖက်နှင့် ကြက်သွန်ကြော် နာနာတုတ်’ဆိုသည့်အတိုင်း ကိုင်းတာရွာ ရွာဦးကျောင်း ဆရာတော် ဦးဩဘာသ၏ မမေ့မပျောက်နိုင်သော လောကုတ္တရာ ကျောင်းကို အမှတ်ရချက်ပင် ဖြစ်ပါ သည် ။

(၅)

ဆရာမြေလတ်မောင်မြင့်သူ၏ ‘ရေနည်းငါးတစ်ကောင်၏ ဘဝအား မာန်’အက်ဆေးစာစု သည် သူ့ဂုဏ် သူ့ဒြပ်နှင့် ပြည့်စုံပြီးသား ဖြစ်ပါသည် ။ ခုလို စာစုများကို တခုတ်တရ ရေးဖော်ရသော ဆရာ့ကို ကျေးဇူးအထူးတင်ရှိပါသည် ။

ဆရာ အောင်မြင်ပါစေသတည်း။

ကျောင်းကုန်းဧည့်မှူး

(၁)

လူနှင့် တိရစ္ဆာန်ကို ကွဲပြားအောင် စည်းခြားရာ၌ အသိဉာဏ်သည် အခရာ ဖြစ်၏။ အသိဉာဏ်ရှိမှုကို အရင်းတည်၍ လူဟူ၍ လည်းကောင်း၊ အသိဉာဏ်မရှိမှုကို အရင်းတည်၍ တိရစ္ဆာန်ဟူ၍ လည်းကောင်း သတ်မှတ်ကြလေသည် ။ ထို့ကြောင့် လူမှန်လျှင် အသိဉာဏ်ရှိရမည်။ လူမှန်လျက်အသိဉာဏ်မရှိမှု လူမဆန်တော့။ လူဖြစ်လျက် လူမဆန်လျှင် တိရစ္ဆာန်နှင့် ဘာများ ခြားနားတော့မည်နည်း။

သို့ဖြစ်၍ လူ၌ အသိဉာဏ်သည် အလွန်အရေးပါ၏။ အသိဉာဏ်ဟူသည် ဉာဏ်ပါသောအသိ၊ ဉာဏ်နှင့်ယှဉ်၍ ဖြစ်သောအသိ၊ ဉာဏ်သိကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည် ။ ဉာဏ်သိကို ခပ်လွယ်လွယ် ပြောရ မည်ဆိုလျှင် လူအများ နားလည်ပြီးဖြစ်သည့် အသိတရားပင် ဖြစ်ပါသည် ။

အသိတရားဟူသော နယ်ပယ်တွင် နားလည်မှုပါသည် ။ စာနာမှုပါသည် ။ မေတ္တာထားတတ်မှု ပါသည် ။ စေတနာထားတတ်မှု ပါသည် ။ ကရုဏာထားတတ်မှု ပါသည် ။ မုဒိတာထားတတ်မှု ပါသည် ။

ထို့ကြောင့် အသိတရားရှိသော လူသည် မင်္ဂလာရှိသောလူဖြစ်၍ အသိတရားထွန်းကားသော နေရာသည် မင်္ဂလာရှိသော နေရာအဖြစ်သို့ အလိုလို ဂုဏ်တင့်လာသည် ကို တွေ့ရပါသည် ။

(၂)

လူနှင့် အသိတရားအကြောင်း စဉ်းစားလိုက်မိသောအခါ လူတိုင်း အသိတရားရှိပါရဲ့ လား၊ သို့မဟုတ် ထိုက်သင့်သော အသိတရားကို လက်

ကိုယ်ထားသည့် လူတွေကော ဟုတ်ကြသေးရဲ့ လားဟု အတွေးပွားမိလို့ ဖြစ်သည်။ ။ ယခုအခါ ကျွန်တော်တို့ ဆီတွင် အသိတရားနှင့် ပတ်သက် လာလျှင် လူကြီး လူငယ်မရွေး ကိုယ်စီကိုယ်င အသီးသီး လျော့နည်းချို့ ယွင်းလာကြလို့ ဖြစ်သည်။ ။

ဥပမာတစ်ခု တင်ပြပါမည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ရက်ခန့်က အဖြစ်။ ကျွန် တော့်ကိုယ်တွေ့ စစ်စစ်ပဲ ဖြစ်ပါသည်။ ။ ကျွန်တော်ရုံးထိုင်သည့် မဂ္ဂဇင်း တိုက်က ဆူးလေဘုရားလမ်းတွင် ဖြစ်သည်။ ။ ဒုတိယ ထပ်တွင် ဖြစ်သ ည့်။ ။ ကျွန်တော့်ရုံးခန်းသည် အဝင်ပေါက်နှင့်နီးပြီး အမြဲတမ်းလည်း တံ ခါးဖွင့်ထား သဖြင့် ရုံးခန်းအပေါက်ဝကိုရောက်လျှင် ကျွန်တော့်ကို မမြင် ချင်ဆုံး ဖြစ်ပါသည်။ ။

ထိုနေ့က ကျွန်တော့်ရုံးခန်းထဲတွင် ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း စာ ဖတ်နေခိုက်ဖြစ်သည်။ ။ စာထဲစိတ်ဝင်စားနေတုန်း အခန်းတံခါးချပ်ကို လက်ဖြင့် တဖုန်းဖုန်း ရိုက်သံကြားသဖြင့် လှမ်းကြည့် လိုက်တော့ လူရွ ယ်တစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်။ ။ သူ့ကြည့်လိုက်တော့ နက်ပြာရောင်ဝတ်စုံ နှင့် သားသား နားနား။ ရင်ဘတ်ပေါ်က တံဆိပ်ကိုကြည့်လိုက်တော့ မြို့ တော်ခန်းမပုံနှင့် ခွံခွံညားညား။ သို့သော် ထိုခွံညားသောဝတ်စုံနှင့်၊ တံဆိ ဝ်နှင့် မလိုက်ဖက်စွာ သူပြုမူလိုက်ပုံက အတော် အဆင့်အတန်းနိမ့်လှ သည်။ ။ ကျွန်တော်ဒေါသထွက်သွားသဖြင့် ‘ဘာကိစ္စလဲကွ’လို့ ခပ်မာမာ မေးလိုက်တော့မှ ရေမီတာခွန် လာပို့တာပါတဲ့။ ။

တကယ်ဆို ‘အန်ကယ်...ဝင်ခွင့်ပြုပါ’လို့ မပြောသင့်ဘူးလား။ ဒါမှ မ ဟုတ်လျှင်လည်း ‘ရေမီတာခွန် တောင်းခံလွှာ လာပို့တာပါခင်ဗျာ’လို့ ပြောလျှင်ကော မဖြစ်ဘူးလား။ ကျွန်တော့် အသက် (၆၀) ကျော်ပြီ၊ ဌာန ဆိုင်ရာက လုပ်သက်ပင်စင်ယူပြီး ဝါသနာပါရာ စာရေးရင်း အယ်ဒီတာ

လုပ်နေသူ ဖြစ်၏။ ထိုဝန်ထမ်း၏ အသက်သည် သုံးဆယ်ကျော် လေးဆယ်တွင်းပဲ ရှိဦးမည်။ လူရွယ် နှင့် လူကြီး ဘယ်လိုဆက်ဆံရမယ်ဆိုတာ မသိသင့်ဘူးလား။ ပြီးတော့ သူသည် လက်ရှိဝန်ထမ်း။ ဝန်ထမ်းတစ်ဦး အနေဖြင့် လုပ်သားပြည်သူကို ဘယ်လိုဆက်ဆံသင့်သည် ဆိုသည့် ယဉ်ကျေးမှုကို မသိဘူးလား။

ကျွန်တော်သည် ထိုလူရွယ်ဝန်ထမ်းအား ဆိုင်ရာလူနှင့် တွေ့ပေးလိုက်ပြီး စိတ်ထိန်းထား သည့်ကြားက ‘မင်းကွာ ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်က လုပ်နေပြီး ဒီမှာ လူငုတ်တုတ်ကြီး ထိုင်နေတာ တွေ့ ရက်သားနဲ့ တံခါးကို တဖုန်းဖုန်းထုရတယ်လို့ ’ဟု ပြောဖြစ်အောင် ပြောလိုက်မိပါသေးသည် ။

တကယ်တော့ ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်လုပ်နေပြီး ဝန်ထမ်းစည်းကမ်းလည်း နားမလည်။ ဝန်ထမ်းယဉ်ကျေးမှုလည်း မသိထား။ အသိတရားနည်းပါးမှု၏ ပြယုဂ်ပင် ဖြစ်၏။ လူထုနှင့်ဆက်ဆံ သော ဝန်ထမ်းတွေ သိမှုအသိတရား ခေါင်းပါးကြသမျှ ထိုဌာနအပေါ် ပြည်သူက ဘယ်တော့မှ ယုံကြည်လေးစားမည် မဟုတ်ပါပေ။

နောက်တစ်ခု ရှိပါသေးသည် ။ အလုပ်ဆင်းလို့ ညနေ အိမ်ပြန်ရာတွင် ဖြစ်သည် ။ တစ်ခါတစ်ရံ အလုပ်၌ စိတ်ပင်ပန်းသောနေ့များ တွင် ခါတိုင်းလို နှစ်ရာကျပ်တန် လိုင်းကားမစီးတော့ဘဲ တစ်ထောင်ကျပ် ပေးစီးရသည့် တက္ကစီကားနှင့် ပြန်ရသည့်အခါမျိုးတွင် ဖြစ်၏။

တက္ကစီကားစီးရာတွင် လူဆယ့်နှစ်ယောက်ခန့် စီးရသည့် ကားကြီး ဆိုလျှင် ကိစ္စမရှိ။ ရှေ့ တစ်ယောက် နောက်လေးယောက် စီးရသည့် တက္ကစီကားသေးကို စီးရသည့်အခါမျိုးတွင် စိတ် ကသိ ကအောက် ဖြစ်ရတတ်ပါသည် ။ တက္ကစီသမားတွေကလည်း ကားသေးဆိုလျှင် ခေါင်းခန်းစီးခ တစ်ဦးလျှင် ကျပ်တစ်ထောင်ငါးရာ၊ နောက်ခန်း လေး

ယောက်ကျတော့ တစ်ယောက်လျှင် ကျပ်တစ် ထောင်စီ၊ ပေါင်း ငါးထောင်ငါးရာမှ လိုက်ချင်သည် ။ သို့မဟုတ် နောက်ခန်းသုံးယောက်တည်းစီးလျှင် တော့ လေးထောင်ကျပ် မျှခံလျှင် ရသည် ။

အဲဒီလို နောက်ခန်းလေးယောက်စာကို သုံးယောက် မျှစီးရသည် က ပြဿနာမဟုတ်သော် လည်း နောက်ခန်းလေးယောက်စီးရသည့်အခါမျိုးနှင့် ကြုံလျှင် ဒုက္ခတွေ့တော့သည် ။ တစ်နေ့တွင် ထိုတက္ကစီကားလေးစီးရန် ကျွန်တော်က အရင်ဆုံး ရောက်နေသည် ။ အရင်ဆုံးရောက်သူမို့ ဘေးက ကပ်ပြီး နေရာယူထားသည် ။ ဒုတိယရောက်လာသူကလည်း သူကြိုက်ရာ တံခါးပေါက်ဘေးကပဲ နေရာယူပြန်သည် ။ တတိယရောက်လာသည့် မိန်းကလေးက ကျွန်တော်ကပ်ထိုင်သည့် တံခါးပေါက် က ဝင်မည်ပြု၍ အားနာသဖြင့် ကျွန်တော်က အလယ်နေရာ ရွှေ့ပေးလိုက်မိသည် ။ နောက်ခန်း သုံးယောက်မျှခံမည်ဟု သဘောတူပြီးမှ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က လိုက်ပါရစေ တောင်းပန်သဖြင့် ကိုယ်ချင်းစာကာ လာလာဟု ခေါ်ရင်း ကျွန်တော်က ကိုယ်ကိုကျွဲကာ ရှေ့တိုးကပ်ပေးလိုက်၏။ အားလုံးလေးယောက်ဖြစ်သွားသည် ။

တက္ကစီ စီးရာတွင် လည်း တက္ကစီယဉ်ကျေးမှုရှိသည် ။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး နားလည်မှုထားရ သည် ။ ထိုနားလည်မှုကား နှစ်ဦးရှေ့ကပ်စီး၍ နှစ်ဦး နောက်ကပ်စီးရသည် ။ ဒါမှ ချောင်ချိသည် ။ ကားထဲတွင် အသက်အကြီးဆုံးက ကျွန်တော်။ ဘေးက အမျိုးသားက ကျွန်တော့်ထက် ဆယ်နှစ် လောက်ငယ်သည် ။ ကျန်မိန်းကလေးနှစ်ဦးက ကျွန်တော့်သမီး အရွယ်တွေ။

တက္ကစီယဉ်ကျေးမှုကို မသိတော့ ကျန်သုံးယောက်က ကိုယ်ပိုင်ကားစီးသကဲ့သို့ မြန်မြန်ကြီး၊ ကားကားကြီးတွေ စီးကာ ကိုယ်စီ ကိုယ်စီ

ကျောမှီလျက် လိုက်လာကြ၏။ ကျွန်တော့်မှာ ငွေတစ် ထောင်ပေးပြီး ဒဏ်ရိုက်ခံရသူပမာ ဒူးလေးတုပ်ကာ ပင်ပန်းကြီးစွာ လိုက်ခဲ့ရ၏။ ဆူးလေမှ မြောက်ဒဂုံအထိဆိုတော့လည်း အနည်းဆုံး မိနစ်ငါးဆယ်ခန့်တော့ ကြာသည် ။ ဒူးတုပ်ထိုင်လာရ သည် မှာ ကြာတော့ မသက်သာ။ သို့သော် စာနာမည့်သူမရှိ။ သူတို့ ရှေ့တစ်လှည့်ကပ်ပြီး မိမိအား နောက်ဆုတ်ပြီး မှီထိုင်ပါစေတော့ဟု တစ်ယောက်မျှ ပြောဖော်မရကြ။

ကိုယ် ကောင်းကောင်း ထိုင်ရပြီးရော။ ကိုယ် သက်သက်သာသာ ထိုင်ရပြီးရော။ ကိုယ် ဇိမ်နှင့် ငိုက်အိပ်လိုက်ရပြီးရော သဘောတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီ။ အသိတရား ခေါင်းပါးမှုကြောင့်ပဲ ဖြစ်ပါသည် ။ အသိတရား ခေါင်းပါးတော့ ကိုယ်ချင်းစာစိတ်လေး မရှိကြတော့ပြီ။

နောက်တစ်မျိုး ကြုံရပါသေးသည် ။ အရွယ်တွေက မငယ်တော့။ လူငယ်မဟုတ်၊ ရုံးဝန်ထမ်း လူရွယ်တွေ၊ အနည်းဆုံး လူရွယ်အရာထမ်းပေါက်စတွေ ဖြစ်ဟန်တူသည် ။ တက္ကစီစီးရင်း ပြောသည့် စကားကိုလည်း နားထောင်ကြည့်ဦး။ လက်ရှိဌာနက အပိုဝင်ငွေမရလို့ အပိုဝင်ငွေရသည့် ဌာနကို ပြောင်းမယ့်အကြောင်းတွေ ဖြစ်၏။ သူတို့ မို့ လူကြားထဲမှာ မရှက်မရွံ့ ပြောကြသည် ။ ရယ်ရယ်မော မော ပြောကြသည် ။ ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေကို အားမနာ။ ဘယ်စကားပြောလို့ ဘယ်အဆင့် ရောက်သွားကြမှန်းလည်း သိပုံမရကြ။ ကျွန်တော်တို့ ဝန်ထမ်းဘဝတုန်းက ဒီလိုစကားမျိုးကို ဒီလိုနေရာမျိုး တွေမှာ ပြောဖို့ မရဲကြ။ ခုတော့ သည် လိုမဟုတ်ကြပြီ။ အရှက်မဲ့ပါးစပ်နှင့် ထင်ရာပြော၍ စည်းကမ်းမဲ့ စိတ်နှင့် အမှိုက်ကို ကားပေါ်မှ ပစ်ချသည် ။ ဒါကြောင့်မို့လည်း လူတွေ၏ အသိတရားတွေနှင့်အညီ လူတွေ၏ ဘဝအဆင့်အတန်းတွေ နိမ့်မှန်းမသိ နိမ့်ကျသည့်ဘဝ ရောက်နေကြခြင်း ဖြစ်၏။ ရေမြင့်မှ ကြာတင့်ဆိုသလို လူတွေ အဆင့်အတန်းမမြင့်ဘဲနှင့်တော့ တိုင်းပြည်လည်း

အဆင့်အတန်းမြင့်မည်

မဟုတ်ပေ။

တိုင်းပြည်နှင့်လူမျိုးအဆင့်အတန်းမြင့်လိုလျှင် လူတစ်ဦးချင်းစီကစ၍ အသိတရား အသိ စိတ်ဓာတ် အဆင့်အတန်းမြင့်ဖို့ လိုပေသည်။ ။

ခေတ်ကြီးက ပြောင်းပြန်ဖြစ်နေပြီလား မသိ။ အသက်(၇၀)ကျော် လောက် အဘွားအိုက မြေး အရွယ် လူငယ်လေးတစ်ယောက်၏ ခြေထောက်ကလေး တက်နင်းမိတာနှင့် ‘မတော်လို့ ပါ သားရယ်၊ ကန်တော့ နော် ကန်တော့’လို့ ပြောနေသည့်အချိန်တွင် အဘိုးအရွယ်လောက်ရှိ လူကြီး၏ ခြေဖနောင့် ကို လမ်းလျှောက်ရင်း ကန်ကျောက်မိသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပြောပုံက ‘ဆောရီးနော် ဆောရီး’ဟု ဆိုကာ မျက်နှာက ရယ်ကျဲကျဲနှင့် အားမနာတတ်သည့် ပုံစံမျိုးဖြစ်နေလေသည်။ ။ ကားပေါ်တွင် သက်ကြီးရွယ်အိုကို မဆိုထားနှင့် ရဟန်းသံဃာကိုပင် နေရာပေးဖို့၊ နေရာလှူဖို့ အသိ တရား မရှိကြတော့ပြီ။

ဘာကြောင့် သည် လောက်တောင် အသိတရားတွေ ချို့ယွင်းသွားရတာလဲ။ စာမဖတ်ကြလို့ပဲ ဖြစ်ပါသည်။ ။ ရသစာတွေ မဖတ်ကြလို့ပဲဖြစ်သည်။ ။ ရသစာမဖတ်တော့ နှလုံးသားခံစားမှု အားနည်း သည်။ ။ နှလုံးသားခံစားမှု အားနည်းတော့ အသိတရား အားနည်းရလေတော့သည်။ ။

ဤနေရာတွင် အသိတရားကို တရားအသိဟု ယူလျှင်လည်း ရနိုင်ပါသည်။ ။ အသိတရား ကျဉ်းမြောင်းလေလေ တရားအသိ တိမ်ကောလေလေ ဖြစ်၏။ အသိတရား ကျယ်ပြန့်လေလေ တရားအသိ ထွန်းကားလေလေ ဖြစ်သည်။ ။ တရားအသိထွန်းကားမှ ဓမ္မနှင့် အဓမ္မကို ခွဲခြားနိုင်မည်။ အမှန်နှင့်အမှားကို ခွဲခြားနိုင်မည်။ အဖြူနှင့်အမည်းကို ခွဲခြားနိုင်မည်။ အလင်းနှင့်အမှောင်ကို ခွဲခြား နိုင်မည်။ အစစ်နှင့်အတုကို ခွဲခြားနိုင်မည်။

သို့ဆိုလျှင် လူ့အသက်ကို ပုရွတ်ဆိတ်တစ်ကောင်မျှလောက်ပင် သဘောမထားဘဲ ရက်စက် ရိုင်းပျစွာ လက်ရဲဇက်ရဲ သတ်ရဲဖြတ်ရဲသော မင်းမဲဝါဒီစရိုက်တွေ ကင်းဝေးသွားမည်ဖြစ်သည်။ ။ ထို့အတူ ငါစွဲ၊ အာဏာစွဲ၊ လက်နက်စွဲနှင့် အဓမ္မဗိုလ်ကျသည့် အရသာကို ခံတွင်းတွေ့သော စနစ်ဆိုး အကျင့်ဆိုးတွေလည်း ပျောက်လွင့်သွားမည်ဖြစ်သည်။ ။

သည် ကနေ့ ကျွန်တော်တို့ ယုံကြည်မျှော်လင့်သော ဒီမိုကရေစီပန်းတိုင်ဟူသည် ကိုယ်စီကိုယ် င အသိတရားလှလှ လက်ကိုင်ထား၍ လျှောက်လှမ်းကြပါမှ ဖြစ်ညီညာ ရောက်ကြမှာ ဖြစ်သည်။ ။

ထို့ကြောင့် လူငယ်လူရွယ်အပါအဝင် လူသားတို့ တွင် အသိတရားထွန်းကားဖို့ အတွက် အကျင့်ကောင်းကို အခြေခံရမည်ဖြစ်ပါသည်။ ။

(၃)

မြန်မာအဘိဓာန်တွင် အကျင့်ကို ‘စွဲမြဲသောအလေ့ သို့မဟုတ် စာရိတ္တ’ဟု အနက်ဖွင့်သည်။ ။ အကျင့်တွင် ဗီဇက ပါသောအကျင့်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်က ရသောအကျင့်ဟု နှစ်မျိုးရှိ၏။ အကျင့်သည် စာရိတ္တကောင်းဖြစ် လာပြီဆိုလျှင် အကျိုးဖြစ်ထွန်းသည်။ ။ အကျင့်သည် စာရိတ္တကောင်းဖြစ် လာပြီဆို လျှင် သီလ ဖြစ်လာသည်။ ။ အကျင့်သည် စာရိတ္တကောင်းဖြစ် လာပြီဆိုလျှင် သမာဓိ ဖြစ်လာသည်။ ။ အကျင့်သည် စာရိတ္တကောင်းဖြစ် လာပြီဆိုလျှင် ပညာ ဖြစ်လာသည်။ ။

ထိုစာရိတ္တကောင်းမှ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ အခြေခံခိုင်သော လူဖြစ်လာလျှင် အသိတရား လည်း အလိုလိုထွန်းကားလာမှာ သေချာသည်။ ။

အသိတရားရှိသော လူသည် မင်္ဂလာရှိသော လူလည်း ဖြစ်ပါသည်။ ။

အတွေးအမြင်၊ ၂၀၁၄၊ အောက်တိုဘာ

လူငယ်လူရွယ်နှင့် နိဝါတ မင်္ဂလာ

(၁)

ကျွန်တော်သည် လူငယ်ကိုချစ်ခင်၏။ လူငယ်ကို လေးစား၏။ လူငယ်ကို အလေးထား၏။ လူငယ်ကို မျှော်လင့်၏။ တော်သောလူငယ်ကိုလည်း အားကျ၏။

ထို့ကြောင့် (၃)နှစ်တာကာလအတွင်း ကျွန်တော် ဟောပြောခဲ့သော ဟောပြောပွဲပေါင်း (၆၀) ကျော်သည် လူငယ်အကြောင်းတွေချည်း ဖြစ်၏။

(၂)

‘မိုးခေါင်တဲ့ အမေ့ရွာက ရေနည်းငါးတစ်ကောင်’ဟောပြောချက်သည် လူငယ်တို့ လောကဓံ ၏ ဒုက္ခကို ကြုံကြုံခံရင်း ကြိုးစားခဲ့သည့် လူငယ်အားမာန်အကြောင်း ဖြစ်၏။ ‘အဓိပ္ပာယ်ရှိသော လူငယ်နှင့် အဓိပ္ပာယ်ရှိသော ဘဝ’ဟောပြောချက်သည် လူငယ်၏ သတ္တိနှင့် ပညာ၏ တန်ဖိုးကို ညွှန်း ဆိုရင်း စာဖတ်ခြင်း၏ အနှစ်သာရကို မီးမောင်းထိုးပြသော

အကြောင်း ဖြစ်၏။ ‘အလင်းဆုံးကြယ် ကို လူငယ်လို ရေးလိုက်’ဟောပြောချက်သည် သမိုင်းထဲက ထူးချွန်ထက်မြက်သော လူငယ်တို့ ၏ အားကျစရာများ နှင့် ယနေ့လူငယ်တို့ ကို အလင်းဆုံးကြယ်နှင့် နှိုင်းယှဉ်ကာ သွေးနှိုးပေးသော အကြောင်း ဖြစ်၏။

ဆိုခဲ့ပါ အလင်းဆုံးကြယ်ဟု ကျွန်တော်တင်စားသော လူငယ်တို့ ၏ လှုပ်ရှားမှုကောင်းခြင်း တွေက ခုတစ်လော မောင်းသတင်းနှယ် ပျံ့နှံ့လျက်ရှိ၏။ အထူးသဖြင့် မကြာမီက ဖြစ်ပွားခဲ့သော ပြည်နယ်နှင့်တိုင်းဒေသကြီးအချို့မှ ရေဘေးသင့်ပြည်သူများ အတွက် ကယ်ဆယ်ရေးနှင့် ကူညီရေး ကိစ္စတွင် ပထမဦးဆုံး စီစဉ်သည့်ဖြင့် ထွက်ပေါ်လာကြသူများမှာ လူငယ်တွေပဲဖြစ်သည် ။ ဒေသအလိုက်၊ တက္ကသိုလ်အလိုက် အဖွဲ့အစည်းမျိုးစုံဖြင့် နေပူမရှောင်၊ မိုးရွာမရှောင် အလှူငွေ ကောက်ခံရင်း စေတနာလုပ်အားပေးကြသည် မှာ ကြည်နူးစရာဖြစ်သည် ။ ကျေနပ်စရာဖြစ်သည် ။

ဤလူငယ်တို့ ၏ အဖြူရောင်ပရဟိတ စေတနာကြောင့်ပင် နာမည်ကျော် ဆောင်းပါးရှင် တစ်ဦးက ‘လူငယ်တွေကို အလေးပြု’စု စာတစ်စောင်ပေတစ်ဖွဲ့ဖြင့် ချီးကျူးခဲ့သည် ။ ဂုဏ်ပြုခဲ့ သည် ။ ဝမ်းသာစရာပါ။

တာဝန်ရှိသူတို့ တာဝန်သိဖို့ နှောင့်နှေးကြန့်ကြာနေစဉ် အလျင်အမြန်ရဲရဲရင့်ရင့် လှုပ်ရှားပြ လိုက်သည့် လူငယ်တို့ ၏ တက်ကြွမှု၊ ပွင့်လင်းမှုသတ္တိကို အသိအမှတ်မပြုဘဲ မနေနိုင်တာလည်း အမှန်ပါ။

သို့တစေ...။ ဤသို့ဤနှယ် အလေးပြုထိုက်သည့် လူငယ်ဟူသည် မည်ရွေးနည်း၊ မည်မျှနည်း၊ စုန်းပြူးကင်းသည့် စင်းလုံးချောတွေချည်း ဟုတ်ရဲ့ လား၊ ကြွက်ချေးစင်သည့် ဆွမ်းဆန်တွေချည်း စစ်ရဲ့ လား၊ ခြွင်းချက်နှင့် စဉ်းစားမိလို့ ဖြစ်ပါသည် ။ ကျွန်တော့်ခြွင်းချက်တွင် အပြစ်တင်

လိုခြင်း အလျဉ်းမဟုတ်မူဘဲ အပြစ်စင်စေလိုသည့် သဘောရိုးဖြင့် ပြောကြည့်ချင်တာဖြစ်ပါသည်။

တခြားမဟုတ်ပါ။ ရေဘေးသင့် ပြည်သူများ ထံသို့ ကယ်ဆယ်ရေး သွားသည့် လေးနက်ခက်ခဲ သော ခရီးတွင် ပျော်ပွဲစားထွက်လာဘိသို့ လူငယ်အချို့၏ အပြောင်အပြက်သရုပ်ကို ဖွဲ့စည်းတိုက်ရိုက် နှာတွင် အထင်းသားမြင်ရလို့ ဖြစ်သည်။ ဤသို့ဖြစ်ရသည် မှာ မိမိ၏ မပြည့်ဝမှုက အဖွဲ့အစည်း၏ ခေါင်းဆောင်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ အဆင့်ဆင့်ကြီးကြပ်သူကိုသော်လည်းကောင်း အလေးမထား ခြင်းဖြစ်သည်။ နာခံတတ်မှု အားနည်းခြင်းဖြစ်သည်။ ခေါင်းဆောင်မှာ ခေါင်းဆောင်တန်ဖိုးရှိသလို နောက်လိုက်မှာ လည်း နောက်လိုက်တန်ဖိုးရှိသည်။ ခေါင်းဆောင်တန်ဖိုးနှင့် နောက်လိုက်တန်ဖိုးတို့ အပြန်အလှန်ညီညွတ်မှ အဖွဲ့အစည်းတစ်ခု၊ အလုပ်တစ်ခု ချောမောအောင်မြင်မည်ဖြစ်သည်။

အပြန်အလှန်ဂရုစိုက်ခြင်း၊ အလေးအမြတ်ထားခြင်းဟူသည် အသက်အရွယ်နှင့် ရာထူးဂုဏ် ကြီးသူကိုမှ မဟုတ်၊ ရွယ်တူကိုသော်လည်းကောင်း၊ ငယ်သူကိုသော်လည်းကောင်း ထားအပ်သော အသိတရားဖြစ်သည်။ လူမှုကျင့်ဝတ်ဖြစ်သည်။ လူ့ယဉ်ကျေးမှုဖြစ်သည်။ လောကကို စောင့်ရှောက် သော မင်္ဂလာတရားလည်း ဖြစ်သည်။ ဂါရဝတရားလည်း ဖြစ်သည်။

ဤအဖြစ်မျိုးကို လုပ်ငန်းဆိုင်ရာ အဖွဲ့အစည်းအချို့တွင် လည်း တွေ့ရတတ်ပါသည်။ ပြောရ မည်ဆိုလျှင် အများအားဖြင့် ရုံးတက်ချိန်၊ အလုပ်ဝင်ချိန်သည် နံနက် ၉:၃၀ နာရီဟု သတ်မှတ်သည် ဆိုပါစို့။ လူငယ်လူရွယ်ဝန်ထမ်းတစ်ဦးသည် အမြဲတမ်းလိုလို အလုပ်ခွင်သို့နေ့လယ် ၁:၀၀ နာရီ ကျော်မှ ရောက် လာလေ့ရှိ၏။ သို့သော်

အလုပ်ဝင်ချိန်လက်မှတ်ထိုးရသော မှတ်တမ်းစာအုပ်တွင် မူ နံနက် ၉:၃၀ နာရီဟု ရေးထိုးလေ့ရှိ၏။ လာပြန်တော့လည်း ရိုးရိုးသားသား ကျိုးကျိုးနွံနွံပုံစံမျိုးနှင့် လာသည် မဟုတ်။ အလုပ်ခွင်ရုံးခန်းထဲသို့ ဖုန်းပြောလျက်ဝင် လာပြီး အချိန်အတန်ကြာအောင် ပြောရုံ မျှ အားမရနိုင်ဘဲ အခန်းအပြင်ပြန်ထွက်၍ ဆက်ပြောနေပြန်သည် ။ တော်တော်နှင့် မပြီးတော့ပါပေ။ အခန်းထဲမှာ ရှိနှင့်သူတွေက သူ့ထက် အသက်ကြီးသူနှင့် ရာထူးကြီးတဲ့ လူတွေချည်း ဖြစ်သည် ။

တစ်ဖက်က စဉ်းစားကြည့်လျှင် တစ်ခန်းတည်းနေ၊ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်၊ ရာထူးကြီးသူ၊ အသက်ကြီးသူတွေအပေါ် အင်အားဖြင့် စော်ကားနေဘိသကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည် ။ အဲသည် လို သူ့ဘက်က မစဉ်းစားပေမယ့် လူကြီးတွေကတော့ သူ့ထမင်းလုတ်ကလေး ပြုတ်ကျသွားမည်စိုး၍ သိသိနှင့် မသိ ကျိုးကျွန်ပြုနေရသည် မှာ ကာလအတန်ကြာခဲ့ပြီ။ သူကတော့ ပြုပြင်မှုမရှိသေး။ သုညဂါရဝဖြင့် ဘဝ ကို စုံ၊ မဂ္ဂင်တမ်း ကစားနေသလား မသိ။

မီးရထားနှင့် ဘတ်စ်ကားတွေပေါ်ကျတော့လည်း သည် လိုပဲ တွေ့ရပြန်ပါသည် ။ ကြီးသူရယ် ငယ်သူရယ်ဟု ဦးစားမပေး။ သံဃာတော်ရယ်၊ ကိုယ်ဝန်ဆောင်ရယ် နားမလည်။ နေရာရဖို့ ပဲ အရေး ကြီးသည် ။ ဒါမှ ပါလာသည့် လက်ကိုင်ဖုန်းကိုထုတ်၊ ဟိုပွတ် သည် ပွတ် လုပ်နိုင်မည်။ ဟိုဂိမ်းသည် ဂိမ်း ဆော့နိုင်မည်။ စာဖတ်သူဟူ၍ ဝေလာဝေး ။ ဗေဒင်မမေးနှင့်။ အဲဒါကိုက သည် ကနွေ လူငယ် စတိုင်ဖြစ်သည် ။ လူငယ်စရိုက်ဖြစ်သည် ။

ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ လူကြီးသူမနှင့်တွေ့လျှင် ဘယ်လိုနေထိုင်ရမည်၊ ဘယ်လိုပြောဆိုရမည်ကို မိဘ၊ ဆရာသမားတို့ က သွ

န်သင်ခဲ့၏။ ဆုံးမခဲ့၏။ သည် ကနေ့ လူငယ်တွေ ကိုရော၊ သူတို့ ငယ်စဉ် က သူတို့ ၏ မိဘ၊ ဆရာတွေက မသွန်သင်ခဲ့တာလား၊ မသွန်သင်နိုင်ခဲ့ တာလား။

သည့်ထက်ဆိုးသည် က လူစုလူဝေးနှင့် ပြုလုပ်သော အခမ်းအနားမျိုးတွင် ထိုလူငယ်မျိုးတွေ ကို တွေ့ရတတ်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။ တစ်ခါက ဖြစ်သည် ။ စာအုပ်မိတ်ဆက်ပွဲကြီးတစ်ခုတွင် ဖြစ်ပါသည် ။ စာအုပ် ၆ အုပ်ကို တစ်ပြိုင်တည်း မိတ်ဆက်ခြင်းဖြစ်၍ ပရိသတ်တွေက စည်ကားသည် ။ ကျွန်တော် ရောက်သွားတော့ ခန်းမတစ်ခုလုံး လူတွေ အပြည့်။ စားပွဲဝိုင်းတွေလည်း အပြည့်ဖြစ်နေပြီ။

ချောင်ကျကျစားပွဲတွင် တစ်ယောက်စာလွတ်နေသဖြင့် ဝင်ထိုင်လို က်သည် ။ စားပွဲတစ်ဝိုင်း လျှင် လူဆယ်ယောက်စာ ပြင်ထား၏။ ကျွန် တော်ထိုင်သည့်ဝိုင်းတွင် အသက် ၆၀ ကျော် လူကြီး ခုနစ်ယောက်နှင့် ရ ဝ်သံရိုက်ကူးရေး အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့က လူငယ်သုံးဦးတို့ လည်း ပါဝင်သည် ။ လူငယ်သုံး ဦးထဲတွင် အစီအစဉ်တင်ဆက်သူ မိန်းမလှလေးတစ်ဦးလည်း ပါ၏။ မိတ်ကပ်ခြယ်ထားသော မျက်နှာနှင့် အင်္ကျီလက်ရှည်၊ ချိတ်ထဘီတို့ ပါ တွဲဝတ်ထားသဖြင့် မင်းသမီးလေးအ လား ထင်မှားစရာ ပင်။

အခမ်းအနားအစီအစဉ်တွင် အမှတ်တရစကားပြောမှာ က ၆ဦး ဖြစ် ၏။ အခမ်းအနားစလို့ အမှာ စကားပြောသူ နှစ်ဦးပဲ ပြီးသေးသည် ၊ မ မျှော်လင့်သော မြင်ကွင်းကြောင့် ကျွန်တော် အံ့အားသင့် သွားသည် ။ တခြားမဟုတ်ပါ။ မင်းသမီးလေးဟု ထင်မှားရသည့် မိန်းမလှလေးသည် သူ့အလှနှင့် မလိုက်ဖက်စွာ စားပွဲဝိုင်းအလယ်တွင် ချထားသော မုန့်သုံး လေးမျိုးထဲမှ အကောင်းဆုံးထင်ရသော အသားလုံးမွကြော်တစ်လုံးကို

ခက်ရင်းနှင့် မာန်ပါပါထိုးယူကာ ဘယ်သူမျှ ဂရုစိုက်စရာမလိုသော မျက်နှာထားမျိုးနှင့် ခပ်တည်တည် ယူစားနေလို့ ဖြစ်ပါသည်။ သူ ယူစားသည် ကိုမြင်တော့ ကျန်အဖွဲ့ ဝင်ကောင်လေးနှစ်ဦးကလည်း အားကျမခံ ယူ၍ စားနေကြပါသည်။

တခြားစားပွဲဝိုင်းတွေကို ကြည့်လိုက်တော့ အချိန်စောသေးသဖြင့် ဘယ်သူမျှ ယူမစားကြ သေးပါ။ မသောက်ကြသေးပါ။ ကျွန်တော်တို့ ဝိုင်းက လူကြီးတွေကလည်း တစ်ဦးမျှ အစားအသောက် ကို အာရုံမထားကြ သေးပါ။ တကယ်ဆိုလျှင် အလုပ်ကိုအကြောင်းပြ၍ ယူစားချင်ဦးတော့၊ နီးစပ်ရာ လူကြီးတစ်ဦးဦးထံ ခွင့်ပန်ပြီးမှ စားသင့်သည် ဟု ကျွန်တော် ထင်သည်။ တကယ်တော့ အလုပ်နှင့် လည်း ဘာမျှမဆိုင်ပါ။ သူ တစ်ချိန်လုံး ကျွန်တော်တို့ စားပွဲဝိုင်းမှာ ပဲ ထိုင်နေလို့ ဖြစ်သည်။

ဘာကြောင့် သည် လိုဖြစ်ရသနည်း။ ဘွဲ့ရပြီး စာတတ်ပုံရသော်လည်း စာမဖတ်လို့ ဖြစ်သည်။ စာမဖတ်တော့ အသိတရားနည်းသည်။ အသိတရားနည်းတော့ ဆင်ခြင်တုံတရား ခေါင်းပါးသည်။ ဆင်ခြင်တုံတရား ခေါင်းပါးတော့ နိဝါတတရား ဆင်းရဲရသည်။ နိဝါတဆင်းရဲတော့ ဂါရဝတရား မွဲပြာကျတော့၏။ သည် တော့ ဟီရီနှင့် ဩတ္တပ္ပတို့ ကုန်းကောက်စရာမရှိသော ဘဝရောက်တော့ သည်။

ကျွန်တော့်အမေကတော့ ငယ်စဉ်ကတည်းက သူတစ်ပါးအိမ်မှာ နေ၍ ပညာရှာရသော ကျွန်တော့်ကို အမြဲတစေ ဆုံးမလေ့ရှိသည်။

‘ငါ့သား မြမြမှတ်၊ လူ့အောက်ကျို့လို့ လူမပီဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သည်းခံ၊ အမှားမလုပ်မိစေ နဲ့’

မြန်မာဝေါဟာရအဘိဓာန်တွင် ‘အောက်ကျို့’စကားကို မိမိကိုယ်မိမိ နှိမ့်ချ၍ ကျိုးနွံစွာ ဆက်ဆံသည် ဟု အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်သည် ။ မိမိကိုယ်မိမိ နှိမ့်ချခြင်းသည် ၃၈ ဖြာမင်္ဂလာ၌ ၂၃ ခုမြောက် နိဝါတောစ မင်္ဂလာဖြစ်သည် ။ တိုးတက်လိုသူတိုင်း လိုက်နာကျင့်သုံးရမည့် အရည်အချင်းကောင်း တစ်ခု ဖြစ်၏။

ဂါရဝေါစ ရိုသေထိုက်သူကို ရိုသေခြင်းသည် မင်္ဂလာ ဖြစ်၏။ ရိုသေထိုက်သူဟူသည် ရတနာ သုံးပါး၊ ဆရာ၊ မိဘ စသော ဂုဏ်ကြီးသူ၊ အသက်ကြီးသူတို့ ဖြစ်၏။ ရိုသေထိုက်သူကို မရိုသေမှု သူတော်ကောင်းတို့ မလိုလား။ ရိုသေတတ်သူ၊ အလေးအမြတ်ပြုသူကိုသာ လိုလား၏။ ချီးမွမ်း၏။ ဤအချက်ဖြင့်ပင် အဂါရဝ၏ မင်္ဂလာနှင့် ဂါရဝ၏ မင်္ဂလာအဖြစ်မှာ ထင်ရှားနေပါသည် ။

ဘုရားရှင်ကလည်း ကြီးသူအား ရိုသေသူသည် ယခုဘဝလည်း ချီးမွမ်းခံရပြီး နောင်ဘဝတွင် လည်း သုဂတိဘုံရောက်ကြောင်းကို ဧကနိပါတ်တိတ္ထရဇာတ်(၉)၌ ဟောထား၏။ ထိုသို့ အရိုအသေ ပြုသူတို့ သည် အသက်ရှည်ခြင်း၊ အဆင်းလှခြင်း၊ ချမ်းသာခြင်း၊ ခွန်အားကြီးခြင်း ဟူသော အကျိုးလေးပါး တိုးပွားကြောင်းကို ဓမ္မပဒ (၂၉)၌ တွေ့နိုင်ပါသည် ။

အချို့က ထောင်လွှားမာနဖြင့် ရိုသေထိုက်သူကို မရိုသေ၊ ရှိခိုးထိုက်သူကို မရှိခိုး၊ ပူဇော်ထိုက် သူကို မပူဇော်ဘဲ နေ၏။ သူတို့ ယူစွဲသော ကံအရသေသော် ငရဲလား၏။ လူပြန်ဖြစ်စေကာမူလည်း သိမ်ငယ်သောအမျိုး၌ ဖြစ်ရ၏။ အချို့ကလည်း အရိုအသေပြုခြင်းကို ရှက်စရာဟု ယူဆ၏။ အမှန် မှာ အဂါရဝမရိုသေခြင်းအဖြစ်ကိုသာ ရှက်ရမှာ ဖြစ်သည် ။ ရို

သေမှုကြောင့်သာ တုံ့ပြန်မေတ္တာပွား၍ လောကသာယာ ဖြစ်စေပါသည်

။

ဂါရဝတရားနှင့် နိဝါတ တရားသည် တွဲလျက်ရှိ၏။ နိဝါတရှိသူ၌ သာ ဂါရဝဖြစ်နိုင်၏။ နိဝါတ ဆင်းရဲသူ၌ ဂါရဝမရှိ။ တရားမသိသူတို့ ကသာ ဂါရဝအမှုကို အောက်ကျသည် ထင်၏။ တရား သိသူကမူ တရား သိလေလေ ဂါရဝရှိလေလေ ဖြစ်၏။ ကိုယ်ကိုနှိမ့်ချဖို့ ရာ စိတ်ကိုနှိမ့်ချပြီးမှ ဖြစ်နိုင် ၏။ စိတ်ကိုနှိမ့်ချထားလျှင် ကိုယ်ရောနှုတ်ပါ နှိမ့်ချိုးပြီးသား ဖြစ်နေပါသည် ။ ရိုကျိုးပြီးသား ဖြစ်နေ ပါသည် ။

နိဝါတရှိသူ၏ ဆန့်ကျင်ဘက်ကား တောင့်တင်းမာကျောသူ၊ အလွန် ထောင်လွှားသူများ ဖြစ်၏။ ထိုသူတို့ ကား အပြောအဆို မောက်မာရုံမ က အမူအရာကလည်း အများ မုန်းဖွယ်ရာ ဖြစ်နေ ၏။ အမင်္ဂလာပင်။

တကယ်တရားရှိသူတို့ သည် ခြေသုတ်ပုဆိုး၊ ဦးချိုကျိုးသော နွား လားအနေ၊ အစွယ်ကျိုး သော မြွေကဲ့သို့ မိမိကိုယ်မိမိ နှိမ့်ချကြ၏။ မာန်ကြီးသူတို့ ၌ သာ ပျက်စီးကြောင်းဖြစ်သော်လည်း နိဝါတရှိသူတို့ မှာ မူ ချမ်းသာကြီးပွားကြောင်းဖြစ်သည် ဟု သိင်္ဂီလသုတ် (၁၅၆)၌ ဘုရား ဟော အထင် အရှား ရှိပါသည် ။

နိဝါတအရာ၌ စံထားရမည့် ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦး ရှိပါ၏။ အရှင်သာရိပုတ္တ ရာနှင့် အရှင်ရာဟု လာတို့ ဖြစ်သည် ။ အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ သင်္ကန်းဝ တ်ပုံ မညီမညွတ်သည် ကို ခုနစ်နှစ်အရွယ် သာမဏေငယ် က လျှောက် သည် ။ အရှင်က အလေးထား၍ ကောင်းစွာဝတ်ပြီးလျှင် သာမဏေငယ် ထံ ပြန်လာ၍ လက်အုပ်ချီလျက် သည် လောက်ဆိုလျှင် သင့်တော်ပါပြီ လား ဆရာဟု မိန့်ကြားသည် ။ ထိုနေ့မှ စ၍ ခုနစ်နှစ်အရွယ် သာမဏေ ငယ်လေးက ဆုံးမလာလျှင် ထိုအဆုံးအမကို ဦးခေါင်းထက်မှ ခံယူပါသ

ည် ဟု ကျူးရင့်တော်မူခဲ့သည်။ ။

နောက်တစ်ဦးမှာ အရှင်ရာဟု လာ ဖြစ်၏။ အရှင်ရာဟု လာသည် သာကီဝင်မင်းမျိုး ဖြစ်၏။ စကြာမင်းဖြစ်ရန် ဘုန်းကံလက္ခဏာပါသူလည်း ဖြစ်၏။ ဘုရားသားတော်လည်း ဖြစ်၍ မာနတံခွန်ထူ မည်ဆိုလျှင် ထူနိုင်သူ ဖြစ်၏။ အရှင်ကား ထိုသို့မဟုတ်ခဲ့။ အလွန်နှိမ့်ချသူဖြစ်သည်။ ။ ရဟန်းတော်များ က အရှင်ရာဟု လာကို စမ်းသပ်လို၍ အရှင်လာရာလမ်းတွင် တံမြက်စည်းနှင့် အမှိုက်တောင်းများကို ပစ်ထားပြီး ‘ဒါဘယ်သူ ပစ်ထားတာလဲ’ဟု အချို့သော ရဟန်းတို့ ကမေးသော်‘သည် နေရာ ရာဟု လာ သွားလာနေတာပဲ၊ ရာဟု လာများ ပစ်ထားသလော’ဟု တစ်ပါး ရဟန်းများက ပြောကြ၏။ အရှင် ရာဟု လာသည် ‘တပည့်တော်လုပ်တာ မဟုတ်ပါ’ဟု ဘယ်အခါမျှ မပြောဘဲ ကောင်းစွာ သိမ်းဆည်း ပြီး ရဟန်းများကိုပင် တောင်းပန်ကန်တော့၍ သွားတတ်ပါသည်။ ။

တစ်ခါကလည်း မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ အား လူသာမဏေများ နှင့် တစ်မိုးတည်း သော ကျောင်း၌ အတူမအိပ်ရဟု သိက္ခာပုဒ် ပညတ်ထား၏။ ဤတွင် ရဟန်းတို့ က ရာဟု လာအား ဘုရားမြတ်စွာက သိက္ခာပုဒ်ပညတ်ထား၍ အိပ်ဖို့ နေရာရှာပါဟု ဆိုကြသည်။ ။

ရာဟု လာသည် အရှင်သာရိပုတ္တရာ၊ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်၊ အရှင်အာနန္ဒာတို့ အား အပူမရှာ ဘဲ ဘုရားရှင်၏ ဝစ္စကုဋီ၌ သွားအိပ်နေ၏။ နံနက်အခါ ဘုရားရှင် ဝစ္စကုဋီသို့အကြွတွင် အရှင်ရာဟု လာ၏ အဖြစ်ကို သိတော်မူ၍ လူသာမဏေများ နှင့် သုံးညအတူ အိပ်ခွင့်ပြုကာ သိက္ခာပုဒ်တော်ကို ထပ်မံပြင်ဆင် ပညတ်တော်မူပါသည်။ ။

အရှင်ရာဟု လာသည် တရားကို ကြိုးစားအားထုတ်၏။

ထိုတရားများက အရှင်၏ မာနကို ချပေးလျက်ရှိသည်။ ။ တရားမရှိသူ၊ တရားမသိသူတို့ သာ မာနကို အပြစ်မမြင်၊ အကောင်းထင်လျက် မာန်တက်နေကြသည်။ ။ တရားသိသူ၊ တရားရှိသူတို့ ကား မိမိတို့ မာနကို တမင်ကျအောင် ကြိုးစားကြ သည်။ ။ အရှင်မြတ်တို့ ၏ နိဝါတဂုဏ်ကား အားကျစရာပင်။

လောက၌ နိဝါတတရား ထွန်းကားလျှင် ဂါရဝတရား ပြန့်ပွား၏။ ဂါရဝတရား ပြန့်ပွားခြင်း က အကြီးအငယ် အရွယ်မရွေး၊ အနိမ့်အမြင့် အဆင့်မရွေး မေတ္တာတေးတို့ ဖြင့် ကူးလူးတုံ့ပြန်ကာ ဗြဟ္မဝိဟာရတရားတွေ စည်ပင်လာမှာ သေချာသည်။ ။ ဤသည် မှာ လောကသာယာရေးအတွက် အရေးပါသော ယဉ်ကျေးမှုတစ်ရပ်လည်း ဖြစ်ပါသည်။ ။

ဗြိတိသျှ အတွေးအမြင်ပညာရှင် စာရေးဆရာကြီး ဂျန်ရပ်စကင်း၏ စကားကလည်း မှတ် သားစရာ ကောင်းပါ၏။

‘စစ်မှန်သော ပုဂ္ဂိုလ် ဟုတ်၊ မဟုတ် စမ်းသပ်ရာတွင် ပထမအချက်မှာ ယင်းပုဂ္ဂိုလ်၏ မိမိကိုယ်မိမိ နှိမ့်ချခြင်းဟူသော နိဝါတတရားဖြစ်သည် ဟု ကျွန်ုပ်ယုံကြည်သည်။ ။ ကြီးမြတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ ၌ ထူးဆန်းသော စိတ်ထားတစ်ခုရှိ၏။ ယင်းမှာ မြင့်မြတ်ခြင်းသည် သူတို့ ၌ မရှိ’

(၄)

ယနေ့လူငယ်သည် တော်ပါ၏။ တတ်ပါ၏။ ထက်ပါ၏။ ချွန်ပါ၏။ အားကျစရာလည်း ကောင်းပါ၏။

ထိုသေချာမှုတွင် လူငယ်ဟူသည် အမိ၊ အဖထက်
ဦးခေါင်းတစ်လုံးပိုမြင့်သော အတိဇာတ သားသမီးတွေ ဖြစ်စေချင်၏။

ဆရာပခုံးပေါ် ခြေဖျားထောက်၍ တက်ကြည့်နိုင်သော လက်စောင်း
ထက် တပည့်တွေ ဖြစ်စေ ချင်၏။

ပြီးတော့ လူမှုနယ်ပယ်တွင် နိဝါတမင်္ဂလာကို ဦးထိပ်ပန်သော အမျိုး
ကောင်းသားသမီးတွေ လည်း ဖြစ်စေချင်ပါ၏။

လူငယ်နှင့်ပတ်သက်သော ကျွန်တော့်လောဘတွေ ကြီးလှသည်လား
ဆိုအံ့။ ကျွန်တော်ထပ် ပြောချင်ပါသည် ။

ကျွန်တော်တို့ အသက်ရှူမဖြောင့်သော ပစ္စက္ခလောကကြီးက ကျွန်
တော့်လောဘနှင့်မှ တန်ရုံ ကျမည်ဟု ယုံကြည်ယူဆလို့ ဖြစ်ပါသည် ။

အတွေးအမြင်၊ ၂၀၁၅၊ အောက်တိုဘာ

လူငယ်လူရွယ်နှင့် ငါမကြောက်

(၁)

ငါ့အစာဟု

ဝမ်းသာအားရ၊ ကိုယ်ကိုပြုပြီး

ဒေါသခက်ထန်၊ ဘီဘူးမာန်နှင့်

သူ့ထံချဉ်းကပ်လာသော်လည်း ။

ကြောက်စိတ်မဝင်၊ လေးကိုတင်

လုလင်ပွဲတွေ့ ရဲပါပေ။

လေးကိုင်းကိုညွတ်၊ မြားကိုလွှတ်သော်

လွှတ်သည့်မြားရေး၊ ဘီလူးမွေး၌

ထွေးလုံးရစ်ပတ်၊ ငြိတွယ်ကပ်၏

သတ်၍ မသေ ရှိသော်လည်း ။

ကြောက်စိတ်မဝင်၊ သန်လျက်ငင်

လုလင်ပွဲတွေ့ ရဲပါပေ။

လူငယ်လူရွယ်နှင့် မကြောက်စိတ်၊ မကြောက်တရားအကြောင်း စဉ်းစားမိတိုင်း ကျွန်တော့် ခေါင်းထဲ စွဲလမ်းခဲ့မိဖူးသော ကဗျာစာသားတွေက အစီအရီပေါ်လာ၏။ ကဗျာဆရာအမည်က ကျွန်တော့်ရှေ့က လင်းလက်ခဲ့သော မိတ်ဆွေကြီး တင့်ထွန်း(ချောက်)၏ ကဗျာဖြစ်သည် ။ ငွေတာရီ မဂ္ဂဇင်းမှာ လား မသဲကွဲသော်လည်း စွဲလမ်းဆဲကဗျာကိုတော့ မမေ့နိုင်။ ကျောင်းစာအဖြစ် သင်ခဲ့ဖူး၍ လည်း ပိုမှတ်မိနေသည် ။

ကဗျာအမည်က ‘ပွဲတွေ့’ ဖြစ်၏။ ပဉ္စာဂုဓမင်းသား၏ ရဲစွမ်းသတ္တိရှိပုံကို ဖော်ပြရာတွင် ရိုးရှင်းပြေပြစ်သော စကားလုံးနှင့် နားဝင်ပီယံဖြစ်သော အသံတို့ ကို အနက်လှအောင် ပေါင်းစပ်လိုက် သောအခါ ကဗျာ၏ အလှထဲတွင် သတ္တိ၏ အစွမ်းတို့ က လင်းလက်ဝင်းပြက်နေသည် ဟု ခံစားရ သည် ။ ဤသည် ပင် ဂန္ထဝင်ကဗျာကပေးသော ဂုဏ်ရည်ပင်ဖြစ်မည် ထင်ပါသည် ။

ကဗျာကိုဖတ်ရင်း ရင်ထဲမှာ ရဲတင်းစိတ်တွေ တဖွားဖွားပေါ်လာသည် ။ ကဗျာထဲက စီးမျောမှု သည် ဖတ်သူ၏ နှလုံးသားထဲသို့ပါ စိမ့်ဝင်လာသည် ။

သန်လျက်ငင်လတ်၊ ခုတ်၍ သတ်သော်

ပိုင်းပြတ်ရန်ဝေး၊ ဘီလူးမွေး၌

ထွေးလုံးရစ်ပတ်၊ ငြိတွယ်ကပ်၏

သတ်၍ မသေ ရှိသော်လည်း ။

ကြောက်စိတ်မဝင်၊ သန်လျက်ငင်

လုလင်ပွဲတွေ့ ရဲပါပေ။

ကဗျာက စကားပြေပြန်စရာမလိုအောင် ရိုးရှင်းပြီးသားဖြစ်သည် ။
ကဗျာ၌ တွေးယူမှုမှ ရသော အလှရှိသလို တွေးစရာမလိုဘဲရသော အလှ
လည်း ရှိသည် ။ ဤကဗျာက ဒုတိယအမျိုးအစားထဲမှာ ပါဝင်သည် ။ သို့
သော် ကဗျာကိုဖတ်ရင်း အသိသို့ရောက်အောင် နှိုးဆွမှုနှင့်အတူ ဝီရ ရ
သပါ ကပ်ပါ လာသည် က ကဗျာ၏ အတတ်ပညာဖြစ်သည် ။ ကဗျာ၏
အနုပညာဖြစ်သည် ။ ကဗျာ၏ စွမ်းရည်ဖြစ် သည် ။ ဒါကြောင့် ဂျာမန်က
ဗျာဆရာ ဂိုးထေးက အနုပညာမှာ တော့ အကောင်းဆုံးမှ တန်ကာကျ
တယ်ဟု ပြောခဲ့ခြင်းဖြစ်သည် ။

ဘီလူးကိုယ်ထဲ၊ တန်းလန်းဆွဲသို့
တွဲလောင်းခိုမိ၊ လက်တို့ ငြိလည်း ။
ကြောက်စိတ်မဝင်၊ ခြေကိုပြင်
လုလင်ပွဲတွေ့ ရဲပါပေ။
ဘီလူးကိုယ်ထဲ၊ တန်းလန်းဆွဲသို့
တွဲလောင်းခိုမိ၊ ကိုယ်လုံးငြိလည်း ။
ကြောက်စိတ်မဝင်၊ စိတ်ဓာတ်ဆင်
လုလင်ပွဲတွေ့ ရဲပါပေ။

ကဗျာကို အဆင့်ဆင့်ဖတ်ရင်း ကြောက်စိတ်မဝင် လေးကိုတင်ကာ
တွေ့၏။ ကြောက်စိတ် မဝင် သန်လျက်ငင်တာ တွေ့၏။ ကြောက်စိတ်မ
ဝင် လက်ရုံးပြင်တာ တွေ့၏။ ကြောက်စိတ်မဝင် ခြေကိုပြင်တာတွေ့၏။

နောက်ဆုံးတွင် ကြောက်စိတ်မဝင် စိတ်ဓာတ်ဆင်တာ တွေ့၏။ စိတ်ဓာတ်ကို ဘယ်သို့သတ်၍ သေမည်နည်း။ စိတ်ဓာတ်ကို ဘယ်သူသတ်၍ သေမည်နည်း။ ထို့ကြောင့် ပွဲတွေ ကဗျာ တွင် သတည်း။

(၂)

‘ပွဲတွေ’ကို မြန်မာအဘိဓာန်တွင် ‘စမ်းသပ်အောင်မြင်ပြီး အတွေ့အကြုံ’ဟု အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ပါ သည် ။

လူငယ်လူရွယ်တို့ တွင် စမ်းသပ်အောင်မြင်ပြီး အတွေ့အကြုံရဖို့ ပွဲတွေတွေ အများကြီးလိုပဲ သေးသည် ။ ပွဲတွေတွေ အများကြီးတွေ့ပါဦးမည်။ စမ်းသပ်အောင်မြင်မှုရဖို့ အတွက် ပထမ စမ်းသပ် ခံနိုင်ရည် ရှိဖို့ လိုသည် ။ ထိုခံနိုင်ရည်တွင် စိတ်ဓာတ် ခွဲနှင့် သတ္တိတို့ လိုသည် ။ ထို့အတွက် အခြေခံမှာ မကြောက်တရားပင် ဖြစ်သည် ။ မကြောက်စိတ်ပင် ဖြစ်သည် ။

ထိုမကြောက်တရား သို့မဟုတ် မကြောက်စိတ်သည် မွေးရာပါဗီဇက ဖြစ်ထွန်းလာတာရှိသလို ကြောက်စိတ်မှ တစ်ဆင့် မွေးယူရတာလည်း ရှိသည် ။

သမိုင်းတွင် အကြီးမြင့်ဆုံး ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတစ်ဦးက ပြောဖူးသည် ။ ရဲရင့်သူသည် ဘယ်သောအခါမှ မကြောက်သူမဟုတ်၊ ကြောက်လျက်နှင့်ပင် ရှေ့သို့တိုး၍ ချီတက်သူဖြစ်သည် ဟူ၍ ပင်။ စိတ်ဓာတ်တကယ်တမ်း ခိုင်မာသူသည် တစ်ခါမျှ စိတ်မပျက်ဖူးသူ မဟုတ်ပေ။ စိတ်ပျက်သော်လည်း ဆက်၍ လုပ်သူပင်ဖြစ်သည် ဟု အမေရိကန် ဆန်း

ရှိုင်းမဂ္ဂဇင်း၏ ရဲရင့်သူနှင့် ကြောက်စိတ်တွင် ဖော်ပြထား လေသည်။ ။

ကျွန်တော်တို့ ၏ မျိုးချစ်ခေါင်းဆောင်ကြီး၊
အမျိုးသားခေါင်းဆောင်ကြီး၊ လွတ်လပ်ရေးဖခင် ကြီး ဗိုလ်ချုပ်အောင်
ဆန်းသည် ပင်လျှင် ငယ်စဉ်က ကြောက်တတ်သူဖြစ်သည်။ ။ သူတို့ နတ်
မောက်မြို့ တွင် ဝါတွင်းအဖိတ်နေတိုင်း ဆွမ်းလောင်းအဖွဲ့က အလှူခံ
ထွက်လေ့ရှိ၏။ အတီးအမှုတ် အကအခုန် လည်း ပါ၏။ လူတစ်ယောက်
က ဖိုးသူတော်ရုပ်ကြီးထဲ ဝင်ပြီးက၏။

ထိုဖိုးသူတော်ရုပ်ကြီးကို မြင်လျှင် အောင်ဆန်းက ကြောက်၏။ သူ့ဖ
ခင်က ဘာလို့ ကြောက်ရ တာလဲဟု မာန်လျှင် ‘သူ့ဖခင်ခေါင်းထဲ သွင်းထား
ရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲဗျ’ဟု ပြန်ဖြေ၏။

ဗိုလ်ချုပ်ငယ်ငယ်က ထိုသို့ ကြောက်တတ်ပုံကို အောင်သန်း၏ အော
င်းဆန်းစာအုပ်တွင် တွေ့ နိုင်ပါသည်။ ။ သို့သော် ဗိုလ်ချုပ်သည် ကျောင်း
နေသည် မှ စ၍ အရွယ်ရလာသည် နှင့်အမျှ ကျောင်းစာ သာမက အပြင်
စာပေတွေကိုဖတ်၍ လွတ်လပ်ရေးကို လိုချင်သည့် တစ်ဖြောင့်တည်း
သောဆန္ဒကြောင့် ငယ်ငယ်က ကြောက်စိတ်သည် တစ်စ တစ်စနှင့်
မကြောက်စိတ်အသွင် ရင့်သန်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ရာသည်။ ။

မည်မျှအထိ ရင့်သန်ခဲ့သနည်း ဆိုသော် နိုင်ငံနှင့်လူမျိုးအတွက် အသ
က်ပေးဆပ်ရာ၌ပင်လျှင် သွေးအေးအေးနှင့်သေရဲဖို့ နှစ်နှစ်လေ့ကျင့်ပြီးမှ
နိုင်ငံရေးလောကထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သူဖြစ်သည်။ ။ အာဂ နမူနာပင် ဖြစ်သ
ည်။ ။

ဤနေရာတွင် အမေရိကန် ခရစ်ယာန်သာသနာပြု စာရေးဆရာကြီး
နော်မန်ဗင်းဆင့်ပီးလ်၏ စကားတစ်ခွန်းက အလွန်မှတ်စရာကောင်းသ
ည်။ ။ ကြောက်အားလျော့ပါတဲ့ ။ သူ့စကားကိုကြည့်လျှင် ကောင်းကျိုး

အားလုံး ရယူရေးအတွက် အရေးပါသောအချက်စာရင်းတွင် ကြောက်
အားနည်းခြင်း သည် ထိပ်ဆုံးမှာ ရှိကြောင်း တွေ့ရပေမည်။

‘ကြောက်အားနည်းပါစေ၊ မျှော်လင့်ချက် ပိုပါစေ၊ အစားနည်းပါစေ
၊ အဝါးပိုပါစေ၊ ညည်းသံ နည်းပါစေ၊ အသက်ရှူများ ပါစေ၊
စကားနည်းပါစေ၊ အဆိုများ ပါစေ၊ အမုန်းနည်းပါစေ၊ အချစ်များ ပါ
စေ၊ သည် လိုလုပ်လျှင်အားလုံးသော ကောင်းကျိုးများကို သင်ရရှိပေ
လိမ့်မည်’

(၃)

ခြောက်

မကြောက် နို့သွေးသောက်

ငါတို့ ဖောက်မယ့် လမ်းများ အလယ်။

လျှောက်

ဆက်လျှောက် ရဲရဲတောက်

ငါတို့ နောက်မှာ သန်းငါးဆယ်။

ယနေ့ခေတ်နှင့် မလျော်ညီတော့သည့် ကိုလိုနီခေတ်က ရေးဆွဲထား
သော အမျိုးသားပညာရေး ဥပဒေကို ပြုပြင်ရန် ဆန္ဒပြခဲ့ကြသည့် ပင်မ
သပိတ်စစ်ကြောင်းမှ ဗီနိုင်းပိုစတာကဗျာလေးဖြစ်သည် ။ ကဗျာက တို
သော်လည်း အနှစ်သာရက ရှည်လျားသည် ။ ထိုရှည်လျားသော အနှစ်

သာရထဲတွင် လက်နက်ဆို၍ တုတ်တိုလေးတစ်ချောင်းမျှပင် မပါသော ကျောင်းသားထု၏ မကြောက်တရားကို လည်း အထင်းသားတွေ့နေရပါသည်။ အလွန်ရှင်းသော ကျောင်းသားထု၏ သပိတ်တိုက်ပွဲသည် ၂၀၁၅ ခုနှစ်၏ အရေးပါသော သမိုင်းဝင်ကဏ္ဍတစ်ခုဖြစ်သလို နောင်အခါ သမိုင်းတွင် မည့် စတုတ္ထ ကျောင်းသားသပိတ်လည်း ဖြစ်လိမ့်မည် ထင်သည်။

သမိုင်းတွင် မည့် သမိုင်းဝင် လက်ပံတန်းကျောင်းသားသပိတ် အရေးအခင်း ဖြိုခွင်းမှုတွင် မကြောက်တရားကြီးသူ ကျောင်းသားလူငယ်တို့ ၏ ခံရသောသတ္တိနှင့် အကြောက်တရားကြီးသူ လက်နက်ကိုင်လူကြီးတစ်စု၏ ရက်စက်ယုတ်မာမှုကို အထင်းသားတွေ့ရပုံမှာ မကြည့်ချင်မှ အဆုံး ဖြစ်သည်။ မြန်မာသိ၊ မြန်မာမြင်သာမက ကမ္ဘာသိ၊ ကမ္ဘာမြင် ဖြစ်သည်။

စိတ်ပညာအရပြောရလျှင် အကြောက်တတ်ဆုံးသူတွေအတွက် လုပ်ပေးရသည့် အကြောက် ဆုံးလူတွေဖြစ်၍ လည်း အသာစီးနှင့် ရှက်ရကောင်းမှန်းမသိဘဲ ရက်စက်ရဲကြတာဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် နောက်ဆုံးတွင် ရိုက်သူတို့ အောင်ပွဲ မဟုတ်ဘဲ အရိုက်ခံရသူတို့ ၏ အောင်ပွဲ ဖြစ်ခဲ့သည်။

ထိုမကြောက်တရား လှုပ်ရှားမှုတွင် အောင်လံမြို့နယ်၊ ကသစ်ကန်ကျေးရွာမှ မူလတန်း ကျောင်းသားလေးတွေ၏ လှုပ်ရှားပါဝင်မှုကိုလည်း အသိအမှတ်ပြုရမည် ဖြစ်ပါသည်။ သူတို့ သည် ကသစ်ကန်ကျေးရွာမှ ပြည်မြို့သို့ ချီတက်ထွက်ခွာသည့် ပင်မသပိတ် ကျောင်းသား နောင်တော်ကြီး များကို နေ့လယ်စာစားချိန်ထိ လိုက်ပါချီတက်၍ ပို့ဆောင်ပေးခဲ့ကြလို့ ဖြစ်ပါသည်။ ဤသည် မှာ သမိုင်းမျိုးဆက်

က်တစ်ခုကို ကိုင်းကူးစိုက်ပျိုးပေးခြင်းလည်း ဖြစ်ပါသည် ။
ဤမူလတန်းကျောင်းသား လေးများ ထဲတွင် နောင်တစ်နေ့ တိုင်းပြည်
ခေါင်းဆောင်ကောင်း၊ သူရဲကောင်းများ ဖြစ်မလာဘူးလို့ ဘယ်သူမျှ အ
တပ်မပြောနိုင်ပါပေ။

(၄)

မကြောက်တရားနှင့် ပတ်သက်သော အကြောင်းများကိုပြောလျှင် ပ
ရဟိတ လူစွမ်းကောင်း နှင့် ကြက်ခြေနီလူစွမ်းကောင်းတို့ ကို ချန်ထား၍
မဖြစ်ပါ။ အထူးသဖြင့် လောက်ကိုင်ဒေသ စစ်ပွဲများကြောင့်
စစ်ဘေးရှောင်သူများ ရှိရာသို့ သွားရောက်ကူညီခဲ့ကြသူများ နှင့် အသ
က်စွန့်သွားသူ များ ၏ နှလုံးလှသတ္တိကိုလည်း လေးစားချီးကျူးရမှာ ဖြစ်
သည် ။

ဧပြီလထဲမှာ ပင် သတင်းတစ်ပုဒ် ဖတ်လိုက်ရ၏။ တခြားမဟုတ်ပါ။
မြန်မာနိုင်ငံနယ်စပ် ရှမ်းပြည်နယ်၊ မူဆယ်ခရိုင် မြန်မာပိုင်နက်အတွင်း
မှာ တစ်ဖက်နိုင်ငံသား စစ်သားများက သူတို့ နိုင်ငံ အလံ လာစိုက်သည့်
ကိစ္စ ဖြစ်၏။ ယင်းကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ မူဆယ်ခရိုင်အတွင်းရှိ ဒေသခံတို့
က ချက်ချင်းသွား၍ ကန့်ကွက်ခဲ့ကြသည် ။

ကိုယ့်ထမင်း ကိုယ်ရှာစားနေရသည့် ထိုဒေသခံတို့ ၏ မကြောက်စိ
တ်နှင့် တာဝန်သိမှုလုပ်ရပ် သည် နိုင်ငံတော်၏ လစာကို မတန်မရာ အ
ချောင်စားနေသော သမ္မတရုံးဝန်ကြီး၏ စိနတိုင်းသားတို့ ကိုလည်း
ကြောက်နေရတယ်ဆိုသည့် အရှက်မဲ့စကားတစ်ခွန်းနှင့်ယှဉ်လျှင်
တန်ဖိုးချင်း အကွာကြီး ကွာသည် ကို တွေ့နိုင်သည် ။

အကြောက်တရားကြီးလေလေ အရှက်တရားနည်းလေလေဟူသော သဘောပင် ဖြစ်ပါသည်။ ။

တကယ်တော့ မလွန်ကဲသင့်သော လောဘမီးများ တောက်လောင်ပွားများ၍ ဖြစ်သည်။ ။ ကျေးဇူးရှင် မိုးညှင်းဆရာတော်ကြီးစကားနှင့် ပြောရလျှင် ‘လုဒွေါအတ္ထိနဇာနာတိ-ကာမသတ္တဝါ တိုင်း မလွန်ကဲသင့်သည့် လောဘမီးတောက်လောင်လျှင် အကြောင်းအကျိုး၊ အကောင်းအဆိုး၊ အမှားအမှန်ကိုမျှ မသိနိုင်ကြတော့ချေ။ ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်က ဤကဲ့သို့ ဖြစ်နေလျှင် သူ၏ နောက်လိုက်ငယ်သားတို့ ကလည်း အတုလိုက်၍ ပြုကြလိမ့်မည်။ နောက်ဆုံး၌ တိုင်းသူပြည်သားများ ပါ မကောင်းသောစိတ်ဓာတ်များ ဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုပြီး ဘဝကို ရပ်တည်ကြလိမ့်မည်’ ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။ ။

ခေါင်းဆောင်ကောင်းဖြစ်လိုသူတို့ သတိမူစရာပင်။ လောက၌ လောဘမကြီးလျှင် အတ္တလျော့ ၏။ အတ္တလျော့လျှင် ကြောက်စိတ်လျော့၏။ ကြောက်စိတ်လျော့လျှင် မကြောက်စိတ် ပွားများ လာမှာ သေချာသည်။ ။

(၅)

ရုရှားပြည်တွင် နာမည်ကျော် အတိုက်အခံခေါင်းဆောင်‘ဘောရစ်နစ်ဆော့ဖ်’လုပ်ကြံခံရပြီး နောက် ၂၀၁၅၊ မတ်လ ၁ ရက်နေ့တွင် ထောင်ချီသော ပြည်သူများက မြို့တော်မော်စကိုတွင် ‘ငါမကြောက် I am not afraid’စာတန်းများ ကိုင်ဆောင်ကာ ဆန္ဒပြခဲ့ကြသည်။ ။

ယနေ့ကာလသည် လက်နက်ကို အာဏာသဖွယ်
ကိုင့်တွယ်ခြိမ်းခြောက်တိုင်း ကြောက်ရွံ့နေ မည့် ကာလမဟုတ်တော့ပြီ။
မတရားမှုကို ခုခံတော်လှန်ရန်အတွက် ကမ္ဘာနှင့်အညီ ငါမကြောက်စိတ်
တွေ ကိုယ်စီနှင့်ဖြစ်သည် ။ အမှန်တရားအတွက် ငါမကြောက်စိတ်တွေ
ထွန်းကားမှ အနာဂတ်လှပ မည်ဟု နှလုံးသားတိုင်းက ယုံကြည်လက်ခံ
နေသော ကာလလည်း ဖြစ်သည် ။

သို့မှ အနာဂတ်ကို ပုံဖော်ထုဆစ်မည့် လူငယ်လူရွယ်တို့ အတွက် ‘ပွဲ
တွေ့’တိုင်းသည် ရသ မြောက်နေမည်မှာ အမှန်ဖြစ်ပါသည် ။

ဪ...ပဉ္စာဓုဓ၊ သာဓကသို့

ဘဝဖန်ဆင်း၊ နှလုံးသွင်းသော်

ခဲရင်းခက်ခဲ၊ လောကထဲ၌

ပွဲတွေ့တစ်ရာ အောင်လိမ့်တကား။

အတွေးအမြင်၊ ၂၀၁၅၊ ဇွန်လ
